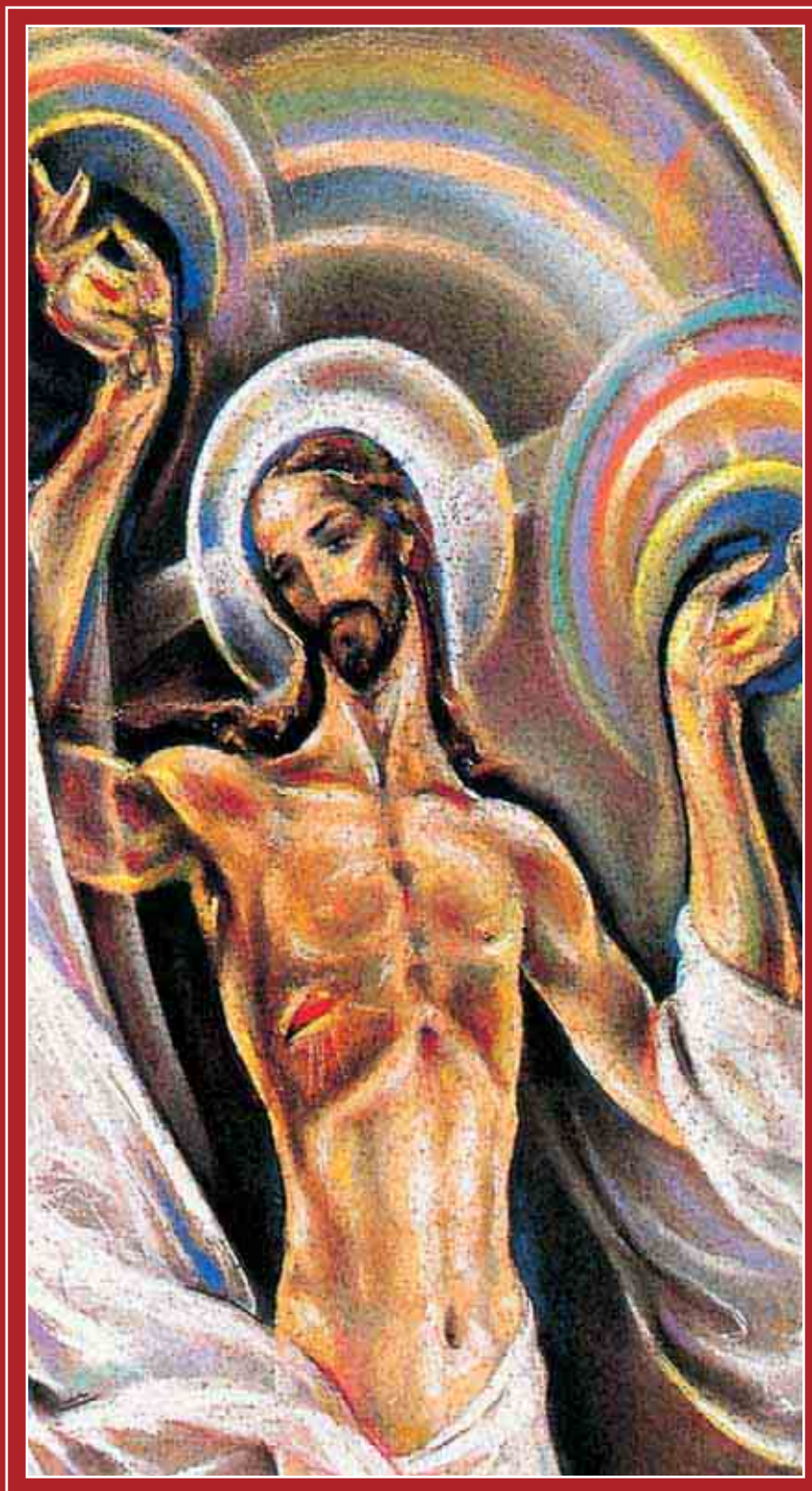

PUTNIK

Glasilo župe Sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko - BROJ 3 / 2004 - cijena 12 kn

Sretan Uskrs!

“PUTNIK”

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI ODGOVORNI UREDIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

LEKTOR:
prof. Nino Škrabe

GRAFIČKA PRIPREMA
Krešimir Leopold (grafički urednik),
Goran Nježić (tehnički urednik),
Robert Kovač (direktor) za
Studio “dizajn Kovač”
info@dizajn-kovac.htnet.hr
tel./fax.: 01-61-98-804
www.dizajn-kovac.hr

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:
Marijana Badovinac, Ante Badurina,
Kristijana Banić, Marina Bastašić, Zoran Grgić
ž. vikar, Ante Kelentrić, Damir Lacković,
Đurdica Lončarić, Ana Novosel, Jasnica
Vojvodić, Smiljana Popović, s. Paula Puzjak,
Mirko Škrabe, Nino Škrabe, Marijan Vic

TISAK
GIPA d.o.o., ZAGREB
tel.: 01-30-40-777

ADRESA UREDNIŠTVA:
ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.htnet.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

Uskrs jučer i danas

*Uskrs je bio jučer, Gospodine,
ali Uskrs je i danas.
Uvijek, kad smo pripravnici umrijeti
sebi,
s tobom otvaramo pukotinu
u grobu našega srca,
i izvor provre, a život poteče.*

*Uskrs je bio jučer, Gospodine,
ali Uskrs je i danas,
kad dijete dijeli svoje bonbone s
drugima,
nakon potajne borbe,
da sve zadrži sebi;
kad se muž i žena ponovo zagrlje,
nakon sitne prepirke ili teške svade;
kad suparnici poslije dugog
pogađanja
sklope pravedan ugovor;
kad znanstvenik otkrije
spasonosni lijek
i liječnik vrati u život nesretnika
koji bi bez njega izdabnuo;
kad se otvore vrata zatvora,
kad kazna isteče,
kad ubičenik u čeliji
podijeli cigarete svojim sudrugovima;
kad čovjek nakon mnogo muka
nade posao
i prvu plaću donese svojim;
kad novine donesu vijest,
da je na konferenciji velikih
ostvaren napredak u rješavanju
svjetskih problema...*

*Uskrs je svaki dan,
tisuću puta.*

Michel Quoist / A. Jarm

USKRSNUĆE

*Vjerujem da si uskrsnuo,
da živiš,
da ne ležiš više u grobu,
nego ideš k Bogu
sile i moći,
i da te od njega više ništa ne dijeli.
Ostavljajući pokrov bijeli
osmišljavajući svemir cijeli.*

*Što mene ne uskrsneš,
što mene na se ne privučesh :
moje prazno oko
i srce prazno, ali duboko
ruke koje grle prikaze.
Uskrsni me!
Sruši zidove koji osamu sobom vuku,
ti nemaš više svojih ruku
ja ti nudim svoje.
Ti nemaš druge noge
ja ti dajem svoje.
Ti nemaš druge oči,
gledaj kroz moje.
Nudim ti srce
obvito mnogim ovojima
besciljnog života!
S tobom ću uskrsnuti ja
na nov život u tebi :
ja ću biti ti
a ti ja
od tebe oduvijek
željan izmjena!*

Žpk

SADRŽAJ

4	Uskrs
8	Razgovor s...
11	Sakramenti
15	Iskustva vjere
17	Svibanj
21	Razmišljanja
22	Svjedoci vjere
24	Spomen na...
25	Sjećanje na...
26	Događanja u župi
32	Ministrantske stranice
34	Iz župnog ureda

Cijenjeni čitatelji,

Prošlo je godinu dana od prvog broja «Putnika». Nadam se da ste zadovoljni načinom pisanja, tekstovima i samom tehničkom opremom časopisa. Za sada još uvijek izlazi samo dva puta godišnje, ali nadam se u skorijoj budućnosti i češće, uz više suradnje i zauzetosti cijele naše zajednice. Ovaj put smo se potrudili da Vam ponudimo dobrih tekstova, koji će Vas približiti tajne najvećeg kršćanskog blagdana, ali tu su i druge informacije i događanja iz naše župe. Došlo je proljeće... Nov život ulazi u prirodu. Sve se obnavlja, sve se pomlađuje, sve klija, sve raste, sve tjera van. Zelenilo, cvijeće ... Pred tim novim, mladim životom bježi smrt i led stare, mrazovite zime. I u našim srcima treba proklijati novi, mladi život. Pred vratima naših duša stoji sveto uskrsno proljeće i kuca ... «Preni se, probudi se čovječe, da te u snu ne zateče uskrsno proljeće!» Uskrsnuli Spasitelj želi probuditi u našim dušama novo proljeće. Slavimo Uskrs, naš najveći kršćanski blagdan odnosno događaj. Uskrs nas podsjećá na uskrsnuće Isusa Krista od mrtvih. Uskrsnuće je čin kojim je Isus završio svoje zemaljsko poslanje. Iz ljubavi prema ljudima izručio se dragovoljno samoj smrti. Bog ga je treći dan uskrsio od mrtvih i tako opravdao njegovo poslanje, obećavajući u isto vrijeme da će svi oni koji budu slijedili Isusov život ljubavi i nesebična darivanja također s njime uskrsnuti od mrtvih. To je smisao uskrsnuća: pobijediti samu smrt i ući u život vječni. To čovjek sam po sebi, svojim silama, ne može ostvariti. Uskrsnuće je čovjeku darovano. Uskrs je nešto najljepše što se čovjeku može dogoditi. Uskrs je za sve nas poziv na svakodnevno umiranje i uskršavanje. Samo ono što umre, moći će i uskrsnuti. Tko umre sebi, svome egoizmu i svojim iluzijama, uskrsnut će pun ljubavi, sreće i božanskog mira. Konačno uskrsnuće dogodit će se nakon smrti, ali ono se mora svakodnevno pripremati već u ovom životu. U tom smislu, Uskrs je poziv na hrabrost umiranja sebi, kako bi nas već u ovom životu prožela ljubav Božja, odnosno Duh Sveti koji oživljuje i uskršava mrtve. Tko bude vjerovao i nesebično ljubio, sigurno će uskrsnuti na život vječni. Isusovo uskrsnuće je jamstvo da ćemo i mi uskrsnuti, i spoznaja da smrt nema zadnju riječ u našem životu. Zadnju riječ ima život. Budućnost pripada Ljubavi koja je jača od Smrti. Bog je ljubav i koji ostaju u ljubavi, ostaju u Bogu, pobjeđuju smrt i ulaze u život vječni. Uskrsnuće počinje već ovdje na zemlji po životu iz ljubavi. Uskrs je pobjeda ljubavi i svaki koji nesebično i velikodušno ljubi, uskrsnut će na život vječni.

Neka svima zasja svjetlo slavno uskrsloga Krista! Želeći Vam obilje radosti od Uskrsloga Gospodina iskreno Vas pozdravljam!

Urednik

Uskrs

Uskrs! Najpotresniji, najveći i najvažniji dan u povijesti čovječanstva i kršćanstva. To je naš najveći blagdan. Svetkovina nad svetkovinama. Uskrsnuli Isus Krist! Kako te riječi zvuče potresno i uzbudljivo, svečano i radosno. Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek, došao je k nama, bio nam je u svemu sličan osim u grijehu. Proživio je i iskustio na svojoj koži tešku i mučnu tjeskobu muke, patnje, poniženja, križa i same smrti, te svršio u grobu. On uskrsava. Događa se najveće čudo otkada postoji ovaj svijet.

Gospodin je uskrsnuo! On je živ i danas među nama... Nudi nam svoj mir i poziva nas da budemo radosni. Zar to nije najradosnija vijest, koja odzvanja već toliko stoljeća. Odzvanja i jasno nam govori: i mi ćemo jednom leći u grob, ali grob nas neće moći zadržati kao što nije mogao ni Krista. Doći će dan kad će nas naš Spasitelj

uskrsnuti. No, ograničeni razum ostaje nijem pred tolikom tajnom. Kao da nije u stanju shvatiti tu čudnu istinu... No, to je tako i nikako drugačije. «Dogodilo se ono što nije nikome nikada uspelo: Jedan, Jedinstveni, Jedinorođeni od vječnoga Oca, Isus Krist – uništava smrt i vraća život.» Toga je trenutka povijest krenula sretnim tokom. Smrt je pobijedena. Našao se Jedino-rođeni od Oca, koji je obasjao blistavim svjetlom pomrčinu ljudskog pos-

tojanja. Našao se On, Jedini, koji je donio jedinu pravu radosnu vijest: Smrt je pobijedena. Život traje bez svršetka.

Na ovaj naš najveći blagdan znamo da smo nešto više nego samo ljudi. Uvjereni smo da sav naš rad, sve naše brige, tjeskobe, patnje, križevi svakodnevnici i poteškoće imaju svoj puni i pravi smisao. I neizmjernu vrijednost.

Činjenica da je Isus uskrsnuo od mrtvih, bila je i ostala temelj našeg vjeronjanja. Zbog toga je neuništiva naša vjera, zato što je neuništiv naš uskrsni Krist. Dovoljno je otvoriti Sveto Pismo Novoga zavjeta, pa se uvjeriti da nema jednoglasnijeg svjedočanstva od toga. Vrhunac svih spisa uvijek je isti: «Bog uskrsi svoga Sina od mrtvih (1 Sol 1, 10) i apostoli su «vidjeli Gospodina» (Iv 20,25).

Može se s pravom reći da naša vjera stoji i pada s uskrsnućem. O tome je pisao sv. Pavao Korinćanima, kada je čuo da su neki tvrdili da nema uskrsnuća od mrtvih: «Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i vaša vje-

ra ... bez ikakve je vrijednosti vaša vjera; vi ste još u svojim grijesima» (1 Kor 15,14,17). Bez uskrsnuća – nastavlja Pavao – mi apostoli smo lašci, a vi ste kukavno prevareni. Jer, «ako se samo u ovome životu uzdamo u Krista, najbjeđniji smo od svih ljudi» (1 Kor 15, 19).

Jasno je to kao podnevno sunce, da bi bez Kristova uskrsnuća, a isto tako i našeg, vjera bila uzaludna, suvišna. Upravo od sv. Pavla posjedujemo najstarije svjedočanstvo o uskrsnuću. On

naglašava da je to svjedočanstvo primio predajom. «Predao sam vam najprije ono što sam primio, da je Krist, suglasno Pismima, umro za naše grijeh, da je pokopan, da je treći dan, suglasno s Pismom, uskrsnuo, da se ukazao Kefi, potom dvanaestorici. Zatim se ukazao braći, kojih je bilo zajedno više od pet stotina, od kojih većina još i sada živi, a neki su već pomrli. Potom se ukazao svim apostolima. A na poslijetku, ukazao se i meni kao nedonoščetu» (1 Kor 15, 3-8).

Evangelje nam donosi dirljive susrete uskrslog Krista s apostolima. Znamo kako je na njih porazno djelovala smrt Kristova na križu. Bili su žalosni, razočarani, tjeskobni. Bili su šokirani, puni straha i sumnje ...

I sad raspeti Isus dolazi živ među njih, ukazuje im se i omogućuje im da ga vide, da je on to, onaj isti koji je s njima bio tri godine. Gledali su ga svojim očima, slušali ga, divili mu se kako je činio čudesna djela. On je opet živ. Apostoli ne mogu doći k sebi. Ne snalaze se. Isus im kaže: «Mir vama!» Evangelist Luka veli: «Oni izbezumljeni i puni straha. Povjerovali su da gledaju duha». A Isus im reče: - Zašto ste zbunjeni? Čemu se takve sumnje rađaju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge: Ta ja sam! Opipajte me i vidite jer duh tijela ni kostiju nema kao što vidite da ja imam» (Lk 24, 36-39).

Apostoli doživljavaju preokret. Počinju shvaćati ono što im je Isus govorio dok je bio s njima. Postaje im jasno da se trebalo sve ispuniti o Isusu što je bilo napisano u Pismima. Luka veli: «Tada im otvori pamet da razumiju Pisma ... da Mesija mora trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih i da se na temelju njegova imena mora propovijedati obraćenje i opraštanje grijeha svim narodima ...» (Lk 24, 45-47). Apostoli otada neustrašivo, otvoreno i hrabro svjedoče da je raspeti Isus Krist uskrsnuo i da živi.

Kršćanstvo je nezamislivo bez uskrslog Krista. «Uskrsnuo je središte, žarište kršćanstva, žarište našeg života u Bogu, izvor žive vode što struji iz vječnosti, iz onostranosti, iza granica groba i smrti u dušu i bića krštenika, jamči mu sudioništvo u Božjem životu i budućnosti s Bogom. Na jedan božanski način, uskrsli je naš prijatelj,

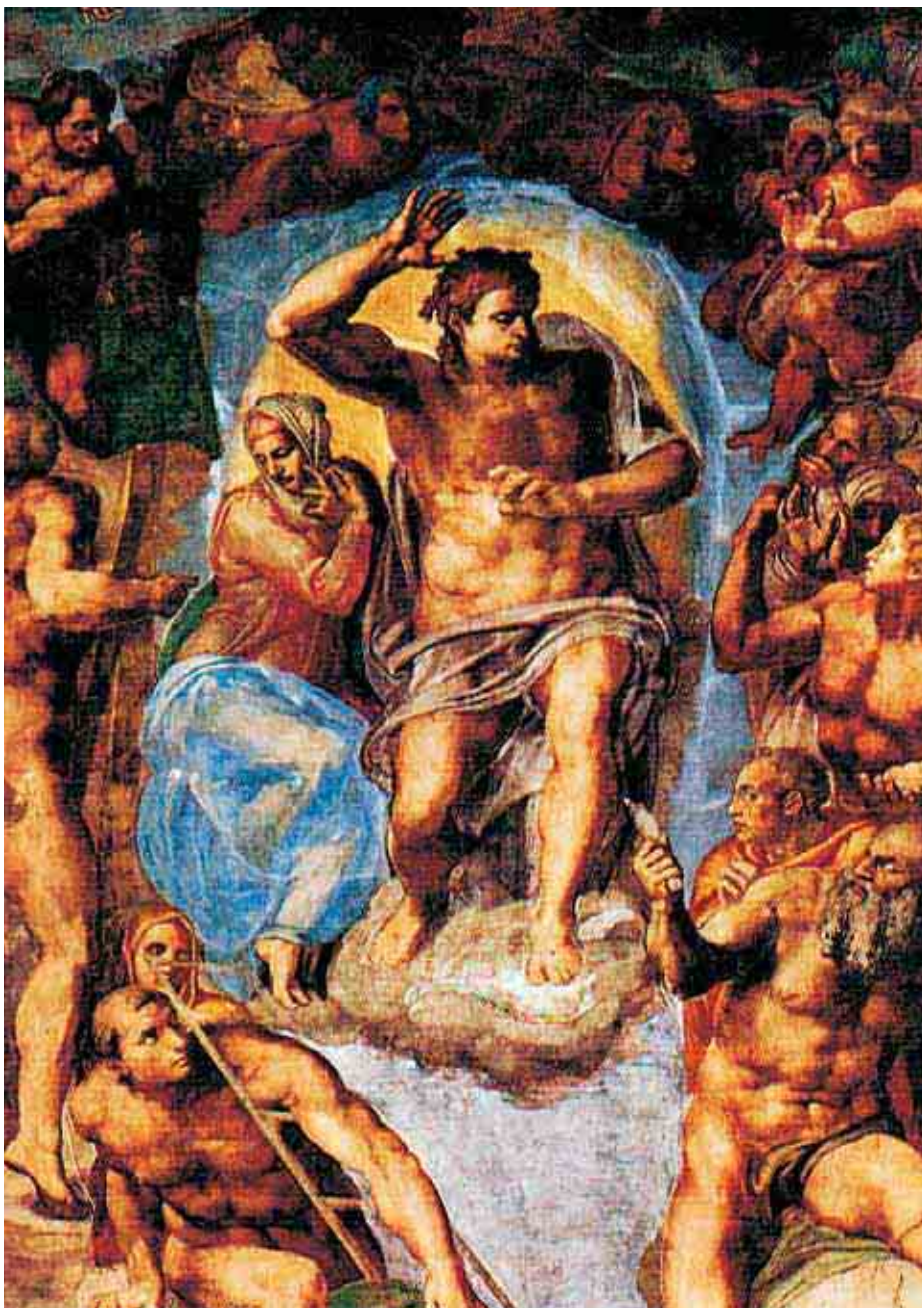
svačiji suvremenik. Stara Crkva je to tako divno izrazila liturgijom krštenja u uskrsnoj noći. Krštenik što je izronio iz krsne vode i zaplivaio rijekom Božjeg života, označuje i osigurava što će biti jednoga dana: «Iz prostora smrti i groba prijeći će u novi besmrtni život s uskrsnim Gospodinom.»

Uskrsnuće je kamen temeljac naše vjere i nade. Uskrsli je Krist naše spasenje, naš život i naše uskrsnuće. On sam je rekao: «Ja sam uskrsnuće i život! Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. Tko god živi i vjeruje u me, sigurno ne-

nadi da će On i nas uskrsnuti za život vječni.

Sveti Pavao naglašava kako smo krštenjem sjedinjeni s Kristom. «Zar ne znate da smo svi, koji smo kršteni u Kristu Isusu, u njegovu smrt kršteni? Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih slavom Očevom, i mi živjeli novim životom.»

Koliko smo svjesni toga i kako Uskrsnuli živi u nama i mi u njemu? To je pitanje koje nam se uvijek iznova postavlja. Svatko od nas bi trebao dati od-

će nikada umrijeti» (Iv 11, 25-26). Biti kršćanin znači ponajprije vjerovati da je Isus Krist koga su ljudi razapeli, uskrsnuo od mrtvih, živjeti iz te vjere u

govor. A najbolji odgovor dat ćemo svojim životom.

Svakogodišnje slavlje uskrsnulog otajstva poziv je nama, da u ovoj krizi

*On je dao ljubav,
jer je praštao.
On je dao snagu,
jer je trpio.
On je dao nadu,
jer je uskrsnuo.*

*Čovječe, tražiš svjetlo?
On će ti ga dati.
Ženo, tražiš glas?
On će te zvati.
Znaš li nekoga tko je uvijek
uz tebe bio?
Da, to je onaj koji je za
tebe trpio.*

Petra Trumbetić, 8. g

vremena u kojem živimo malo predahnemo, zastanemo, preispitamo svoj prijedeni put i razmislimo o tom kako uvijek iznova možemo doživjeti i proslaviti Uskrs. Slaviti Uskrsnuće ne znači samo slaviti davnu prošlost ili obnavljati i dozivati u svijest spomen na minule velike dane slave i radosti. Slaviti uskrsnuće znači ponajprije zaviriti malo dublje u svoju dušu (u sebe) i pogledati koliko živimo ozbiljno životom vjere. Vjera je čin našega povjerenja i potpunog predanja Bogu. Vjerovati Bogu znači biti mu uvijek otvoren, poslušan, iskren. U njega se uvijek pouzdavati i biti spreman na sve što on od nas traži. To znači biti stalno svjestan Božje nazočnosti u uskrsnom Isusu, koji trajno živi u svojoj Crkvi. Slaviti uskrsnuće znači sve što imamo i što posjedujemo, čitav svoj život povjeriti Kristu. Dopustiti njegovu Duhu da nas toliko i tako prožme, da uđe u svaku poru našega bića, da on u nama izvodi svoja divna djela ljubavi, radosti mira, spasenja...

Svake godine, tako i ove, Uskrs nas poziva na uskrsnu radost i mir. Radujmo se, ali istinski. Uskrsli je među nama i u nama.

Radujmo se unatoč tome što nas sa lijeću patnje, nezgode, boli i razni životni križevi. Sve to ima svoj puni smisao, jer samo «po mucu i križu» ide se sigurno u susret k slavi uskrsnuća. To nam poručuje Uskrsnuli.

Žpk

Uskrs

Uskrs je najveći i najvažniji kršćanski blagdan. Na Uskrs slavimo središnji događaj kršćanstva, Kristovo uskrsnuće. Zato biti kršćanin znači ponajprije vjerovati da je Bog Isusa, onog istog kojeg su ljudi raspeli, uskrsio i učinio gospodarom svega stvorenoga. Kristovo uskrsnuće je bilo pripravljeno kroz cijeli Stari zavjet, a kad je jednom ostvareno, sva kršćanska pokoljenja riječju i životom svjedoče za tu temeljnu istinu povijesti – Krist je uskrsnuo, s njime i mi neprestano uskrsavamo. Prvo svjedočanstvo za uskrsnuloga Krista dali su njegovi učenici. Prema Djelima apostolskim, kršćanska se zajednica zasniva, razvija i širi na toj činjenici i na vjernosti uskrsnome Kristu. Činjenica Kristova uskrsnuća prenosi se tako svim budućim kršćanskim naraštajima, sve do danas. Kristovo je uskrsnuće početak novoga svijeta i zalag je našeg uskrsnuća, koje se već sada ostvaruje, dok se s mukom i naporom opiremo zlu i grijehu, a koje će se u punini očitovati kada se Krist jasno objavi svijetu na kraju vremena. Današnji blagdan poziva nas na uskrsnu radost i poručuje da zbilju uskrslog Isusa širimo oko sebe, pobjeđujući smrt i unoseći u svijet pouzdanje, vjeru i nadu. Uzdigni-

mo se k njemu, koji je prah naše niskoće uzeo u tijelo slave, i ugledajmo se u svemu u njegovu poniznost i strpljivost, da mu se možemo pridružiti u njegovu uskrsnuću. Eto, to je sve što ja imam reći o Uskrsu!

Luka Pavelić, 8. a

Što mi znači Uskrs?

Uskrs bi nam trebao predstavljati više od onoga što nam zapravo predstavlja. Ponekad ne shvaćamo smisao pojedinih blagdana i njegovo pravo značenje, već samo njegove karakteristike i površne činjenice. Uskrsno vrijeme trebalo bi nam značiti pravi trenutak da sve svoje loše karakterne crte ispravimo i promijenimo. U vrijeme korizme trebali bismo se duhovno izgrađivati i više razumjeti cijelu našu vrijednost i zašto smo mi takvi, pa ispraviti svaku primijećenu pogrešku i potruditi se da ih počnemo primjećivati. Uskrs je blagdan uskrsnuća, prelaska tijela u nepoznato, veliko, uzvišeno, nama misteriozno stanje, pa i mi trebamo postati bolji, odnosno najbolji što možemo biti, kako bi drugima bili primjer, a i sami sebi postali biće puno vrijednosti u svakom smislu.

Marija Novosel, 8. f

Moje razmišljanje o Uskrsu i uskrsnom vremenu

Kada razmišljam o svemu tome, dodem do nekog zaključka, da bismo se mi, ljudi, trebali malo više žrtvovati. Ne samo u vrijeme korizme, nego i cijelu godinu... Morali bismo shvatiti da ćemo tim malim žrtvovanjima ili nekakvim odricanjima biti bliže raj. Moramo nekako pokušati razumjeti patnju, koju je prolazio Isus Krist, da bi nas grješnike oslobodio od grijeha. Isusova patnja i smrt na križu pokazuje nam njegovu veliku ljubav prema nama svima. Da svaki čovjek makar mali dio te ljubavi pruža bližnjemu svome, ovaj svijet, ovaj okrutni svijet, u kojem živimo, bio bi ljepši, mirniji i ne bi bilo tolike patnje i ratovanja, garantirano... Sam Isus nam je svojim životom i svojom smrću pokazao i dokazao da ljubav i dobrota uvijek pobjeđuju!!!

Bernarda Rundek, 8. c

Uskrs

Što je Uskrs? Svaki bi čovjek rekao da je Uskrs blagdan. To je istina, ali to nije bilo kakav blagdan, to je blagdan kojim obilježavamo uskrsnuće Isusa! Isusa, koji je raspjet radi nas i naših grijeha... U

današnje vrijeme Uskrs dolazi nakon razdoblja korizme, koja traje 40 dana. A korizma započinje Čistom srijedom ili Pepelnicom... U korizmi je svakodnevno križni put, u kojem vidimo što je sve Isus radi nas morao proći, a mi smo mu samo bili na teret i mučili ga, umjesto da smo mu pomogli. Jer nije Isus to činio radi sebe, već radi nas! To razdoblje ljudi obično smatraju odricanjem, ali nije bit u tome! Bitno je da mi, ljudi, budemo bolji prema svojoj okolini, da sve cijenimo i poštujemo! Jer, ne vrijedi čovjeku odricanje, ako nema srca!

Mirela Kovačević, 8. a

Uskrs- ...temeljni blagdan i dokaz da postoji i vječni život. On predstavlja neizmjeni izvor nade, da ovaj naš svagdašnji, naporan i ponekad neizdrživi put moramo prijeći jer nakon svih muka slijedi nagrada...

Zrinka Boričević, 7. d

Uskrs

Ja volim Uskrs. Volim ga jer je tog dana Isus uskrsnuo. Isus je oživio. Kad je Isus, naš brat, uskrsnuo, otvorio je vrata Raja. Sada nas on čeka na vratima Raja. Radujte se, braćo i sestre, jer Isus je živ.

Karla Lovasić, 3. a

Križ

Za mene Isusov križ predstavlja ljudske grijeha koje je Isus dragovoljno primio na sebe, kako bi ih poništio cjelom svijetu. Mislim da se u križu krije tajna velike, čak za čovjeka neshvatljive ljubavi prema svakome čovjeku. Bog je želio uništiti grijeha svijeta Isusovim križem, jer smatram da je žrtva nevinog jača od zla i grijeha.

Marina Vučina, 8. e

Judina izdaja

Isus se sa svojim učenicima uputio u Getsemanski vrt. Tamo je molio sve dok nisu došli vojnici predvođeni Judom, koji Isusa odaje svojim poljupcem u čelo. On je za 30 zlatnika žrtvovao Isusov, a kasnije kad je shvatio kakvu je pogrešku učinio, i svoj život.

To je dokaz koliko smo mi ljudi slabi. Juda je učinio veliku pogrešku predavši Isusa židovskim stražarima. Svog učitelja «prodao» je za male novce i time pokazao kolika je kukavica. Čak ga je i sam Isus nazvao izdajicom, ali ga nije mrzio, već je dok su ga pribijali na križ, molio i za njega i za sve svoje neprijatelje. Juda je dokaz koliko je veliko Božje milosrđe pa čak i prema onima koji ga ne zaslužuju, ali Bog svima uvijek daje drugu priliku.

Ivona Gustetić, 8. e

MOLITVA

Bože, Ti si me učinio da postojim,
i neka postojim.
Neka postojim za druge, a ne samo
za sebe,
neka moje ruke obuhvate čitav svijet.
Daj da budu nježne, prema svima.
Bože, Ti si me učinio da živim,
neka živim da volim,
svoje prijatelje i neprijatelje,
mjesec i rijeku, stvari i boje.
Daj da osjećam, ali samo ljubav,
prema svemu i svima.
Bože, Ti si me učinio da budem,
i neka budem... sa svima!
Ti si me učinio da hodam,
i neka je tako!
Odvedi me na pravi put,
na put čovjeka prema čovjeku,
na put života prema životu,
na stazu slobode prema slobodi!

Marina Bastašić

Razgovor za «Putnik»

Vlč. Vlado Razum

Poštovani vlč. Vlado!

Drago mi je što smo uspostavili suradnju oko našega lista «Putnik», glasila župe svetog Nikole biskupa u Jastrebarskom! Raduje me posebno jer ste i sami iz ovoga kraja!

P: Molio bih Vas da nam se ukratko predstavite?

Rođen sam u župi Sv. Martin pod Okićem, nedaleko od župe Jastrebarsko. Potječem iz brojnije vjerničke obitelji, nastanjene u selu Konščica. Moje još četvero braće i dvije sestre, roditelji Stjepan i Danica, odgajali su u vjerničkom duhu. U obitelji se svakoga dana molilo, a nedjeljom odlazilo na euharistiju. Mogu kazati da smo moja braća, sestre i ja odrastali u obiteljskom ozračju, u kojem su naši roditelji nama bili svjedoci vjere. Učili su nas i svojim životom pokazivali kako je život borba, često pun napora i kušnji, ali pouzdanjem u Boga sve je moguće lakše prebroditi. Uz rad na poljoprivredi, koji nije lak u brdovitom krajoliku Samoborskog gorja, roditelji su prioritet stavili na školu. «Našoj djeci moramo dati školu i osposobiti ih za život» - bio je to njihov životni moto. Tako sam i ja nakon završene osnovne škole u Sv. Martinu pod Okićem nastavio svoje školovanje u Zagrebu: najprije za građevinskog tehničara, a zatim, nakon Šušarove reforme, prebacio sam se za zanimanje geometra. Kako mi je taj smjer postao jako zanimljiv, nastavio sam i studij na Geodetskom fakultetu kojeg sam završio i diplomirao 1986.

P: Kako je na Vas djelovalo podneblje u kojem ste se rodili i živjeli? Što je posebno djelovalo na odluku da ste krenuli putem svećeništva?

Konščica je uvijek bila živo mjesto. Selo nije veliko, a u njemu ima mnogo djece. I danas moja braća i sestre imaju više djece. Imam 22 nećaka. Mogu kazati, iako smo živjeli skromno, naše djetinjstvo je obilježeno smijehom, pjesmom i igrom.

Već za vrijeme studija počeo sam intenzivnije promišljati i živjeti svoj vjernički život. Nisam se mogao zadovoljiti njego-

vanjem samo tradicionalnog vjerskog života. Zajednica mladih u Samoboru, župe sv. Anastazije, pružala mi je divne trenutke, u kojima se moja vjera produbljivala i jačala. Tu je počelo moje intenzivnije promišljanje o duhovnom pozivu. Uz studij, bavio sam se i nogometom u klubu «Konščica», ali polako sam iz toga izlazio i svoje slobodno vrijeme posvetio većem angažmanu u svojoj župi u Sv. Martinu i Sv. Anastaziji u Samoboru. U vremenu traženja i propitkivanja sazrijevala je i spoznaja da me Gospodin zove. Odluka da krenem u svećenički poziv donesena je u mojoj dvadeset sedmoj godini života. Nakon šest, meni doista lijepih godina, provedenih u Bogosloviji, zaređen sam 1993, po rukama blagopokojnog kardinala Franje Kuharića, za svećenika. Svoju đakonsku i kapelansku službu vršio sam u župi Sv. Petra u Zagrebu. Pet godina provedenih

Učili su nas i svojim životom pokazivali kako je život borba, često pun napora i kušnji, ali pouzdanjem u Boga sve je moguće lakše prebroditi.

u toj velikoj gradskoj župi, za mene su bile divna škola, u kojoj sam sve stečeno na Teološkom fakultetu pokušao prenositi najviše mladima, koji su se u većem broju tijekom tjedna okupljali u župi. Uz svestranog i angažiranog župnika mons. Matiju Stepinca i ostale suradnike, koji su djelovali u župi, mogao sam učiti i usvajati pastoralna iskustva, koja su i te kako potrebna u svećeničkom sluzenju.

Nakon Petrove odlazim u Stenjevec. Na tom području osnovana je nova župa sv. Nikole biskupa. Povjerena mi je zadaća formiranja nove župe i gradnja novog pastoralnog centra. U novoj župi ostao sam samo godinu dana. Godina, koje se uvijek rado sjećam i danas, kada je marom župnika A. Sentea i župljana crkva sagrađena. Zajednica fino funkcionira, uvijek rado u nju navraćam.

Nakon toga dolazim u Bogosloviju i obavljam službu povjerenika za pastoral duhovnih zvanja u Nadbiskupiji, misi-

jskog animatora, a uz to vršim službu odgajatelja u Bogosloviji.

P: Rekli ste da služujete u Bogosloviji i u pastoralu ministranta, zatim kao voditelj za pastoral duhovnih zvanja, a donedavno i u povjerenstvu za Misije... Kako sve to uspijevate spojiti s obzirom da odgoj mladih svećenika traži cijelog čovjeka?

Ako se želi dobro raditi, svaka od ovih službi trebala bi imati posebno zaduženu osobu. Nažalost, zbog velikog manjka svećenika, danas mnogi svećenici obavljaju više službi koje im povjerava nadbiskup. To je nažalost naša trenutna situacija.

Unatoč svemu moramo biti vođeni optimizmom. Ono što su mi roditelji usadili kao životnu realnost, da je život borba, a uza sve izazove treba imati pouzdanja u Božju pomoć, nastojim zauzeto raditi prema svojim mogućnostima. Volim rad s ministrantima. Vikend susreti ministranata u Dječaćkom sjemeništu na Šalati lijepo su posječeni. Ministranti rado dolaze na susrete, neki i više puta i to me veseli.

Iza mene su lijepa iskustva rada na misijskom području. Susreti s našim misionarima, koji se svake godine vraćaju u domovinu na odmor, uvijek su jedno obogaćenje. U njima susrećemo mlade crkve u misijskim zemljama, koje u sebi nose ne mali optimizam i zanos vjere. Nama, Crkvi na Zapadu, gdje se osjeća zamor i indiferentizam na području vjere, to može biti inspiracija za novu evangelizaciju.

Rad u odgoju i formaciji bogoslova zasigurno je najzahtjevnija služba koja traži stalnu prisutnost, mnogo razgovora, bodrenja i pomoći u rješavanju mogućih problema i kriza, kroz koje danas prolaze mladi ljudi pa tako i naši bogoslovi. Raduje me kada kod bogoslova otkrivam zanos i htijenje da se hrabro suočava s izazovima svećeničkog poziva, a zbunjuje me i žalosti mlakost i površnost u pristupu svećeničkom pozivu. I toga ima nažalost.

P: Bliži nam se vrijeme Uskrsa! Svijeću Vazmenog bdijenja tek što nismo upalili! Kako biste ukratko opisali svećenika danas u svjetlu uskrsne tajne i radosti?

Isus kaže svojim: «Vi ste svjetlost svijeta!» On koji je došao da život imamo i to u izobilju da ga imamo, želi svojim životom obdariti i čovjeka, koji je ušao u treće tisućljeće. Kao od samog početka, tako i danas, treba čovjeka. Treba nas, kako bi i danas mogao djelovati. Sigurno, čovjek našeg vremena traži orijentir. Osobu identifikacije, koja mu imponira svojim životom i svojim životnim optimizmom i životnom vedrinom... Danas, dok promatramo lica ljudi, vidimo sve više tmurnih i beznadnih pogleda. Svećenik je čovjek, nošen uskrsnom vjerom, ne može biti tmurna lica. On je osoba nade i vjere. Svjedok Uskrsloga... Svećenik, ako nije cjelovita osoba, ukorijenjena u svojoj vjeri, može postati čisti aktivist ili serviser.

On je po svojoj prvotnoj službi duhovnik, vođa duša, a tek onda sve ostalo. Da bi druge učio moliti, njemu mora molitva biti važna. Da bi druge uvodio u sakramentalni život, on mora biti obilježen sakramentalnim životom. Da bi druge oduševio za što dublje poznavanje i svjedočenje vjere, sam je mora neprestano produbljivati i svjedočiti. Da, to je uvijek jedan veliki izazov. Uskrsli želi i danas biti izvor nade i utjehe na putu. On treba čovjeka. Svećenik tako postaje sakrament – znak i putokaz vjere.

P: Smatrate li da svećenici mogu pružiti današnjem svijetu, nama, novi smjer izlaza iz cjelokupne situacije i kako?

Samo onoliko koliko istinski vjeruju svome Učitelju. Nema drugog imena po kojem bi se mogli spasiti. Isus je jedini Spasitelj. On je izlaz i prolaz u ljepšu budućnost. Živimo u vremenu zaborava. Mnogi izrazi tradicije, koja je bila obilježena vjerom, olako se odbacuju. Usmjerenost na Boga zamijenjena je antropocentričnošću. Čovjeku Bog ne treba. On je dostatan sebi. On bira pravila i kriterije. Takav svijet, već sada vidimo, pokazuje rezultate beznađa, nemira, raznih podjela i sukoba. Svijet bez Boga nema budućnosti. Cjelokupna Crkva, a to smo svi mi, ima zadaću ponuditi svijetu, ne samo doktrinu već prije svega ambijent rađanja novih mogućnosti i novih životnih modela. Oni zapravo nisu novi,

Svi smo odgovorni za svijet u kojem živimo. Nitko od krštenih nije izuzet od Kristova poziva: budite mi svjedoci!

Naše vrijeme vapi za velikim ljudima – ljudima duha.

stari su koliko i Crkva. Isus je trajna inspiracija kako živjeti svoje čovječstvo. Crkva ima zadaću živjeti njegovim životom, koji je obilježen služenjem. Prva kršćanska zajednica nastojala je intenzivno živjeti duh služenja. U njoj svima bijaše sve zajedničko, a ljudi su se prepoznavali kao braća i prijatelji. O tome pristupu ovisi i naša vjerodostojnost. Pozvani smo gajiti duh solidarnosti i brige za konkretnog čovjeka, kojeg je Bog stavio na naš životni put. Svećenik je u svemu tome važna karika, ali nije jedina. Svi smo odgovorni za svijet u kojem živimo. Nitko od krštenih nije izuzet od Kristova poziva: budite mi svjedoci!

Svećenik ima odgovornu zadaću animiranja, povezivanja i učvršćivanja braće u vjeri, a svi smo odgovorni za svijet u kojem živimo. Svi smo odgovorni da Crkva postane primamljiv znak i putokaz prema budućnosti, u kojoj će biti ljepše živjeti.

P: Što mi možemo, konkretno, kao vjernici učiniti na porastu duhovnih zvanja odnosno kako se mi možemo što više zauzeti da se ostvare zvanja koja mladi ljudi nose u srcu?

Ono što obilježava život jednog vjernika jest njegova pripadnost Crkvi i društvu u kojem živi. Živimo u vremenu individualizma. Svatko živi za sebe. Želi svijet urediti kako bi njemu bilo bolje. Čovjek često zaboravlja na druge. Kršćanin prije svega mora probuditi u sebi svijest odgovornosti za Crkvu i svijet u kojem živi. Takav vjernik ozbiljno promišlja kako i na koji način postati što odgovorniji član Crkve i društva. Dok tako ne postavimo stvar, uvijek će se odgovornost prebacivati na drugoga, a vjerski i društveni život će jenjavati. Mnogi danas bježe od životnih odgovornosti, a to ih vodi prema neostvorenoj budućnosti. Vjerujem da na vrata mnogih srdaca kuca Krist i zove ih da ga slijede. Teško mu je prodrijeti do njihova srca jer su njihova vanjska i unutarnja osjetila ispunjena bukom svijeta. Stoga je danas potrebno govoriti o uzvišenosti svećeničkog poziva i prelamati tabue, koji su vezani uz svećenički poziv. Ima roditelja vjernika, koji nikako ne bi željeli da im dijete postane svećenik. Za njih je to promašen život. Takvima je najbolji govor naš uzorni svećenički život. Svećenik je znak, najbolji govor o uzvišenosti poziva, kojeg Gospodin upućuje nekom mladiću ili djevojci da ga izbliza slijede u nekom od duhovnih poziva.

Nadalje, potrebno je u našim zajednicama probuditi molitvu za zvanja. To je zahtjev kojeg je sam Gospodin stavio pred nas: «Molite gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju!» Uz to je potreban i intenzivniji organizirani rad s mladima u župi. Za njih treba organizirati i duhovne vježbe i hodočašća, važni su i duhovni susreti s mladima drugih župa, na primjer na razini dekanata.

P: Što znači Uskrs za Vas?

Uskrs daje smisao svim našim naporima i kušnjama. Pavao sam kaže: «Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera naša!» Isusova patnja i muka ima smisao jer je uskrsnućem pobijeđena, a pobijeđena je i čovjekova najveća neprijateljica, smrt. Spoznaja da ću uskrsnuti na novi život daje najdublji smisao ljudskom postojanju. Tako bi trebalo biti. Danas mnogi, nažalost i kršćani, radije prihvaćaju ideju reinkarnacije nego

stvarnost uskrsnuća. Čemu veličati križ, ako nema svijetle strane križa, a to je uskrsnuće. Kristova patnja i smrt ima svoj smisao u uskrsnuću. To je temelj naše vjere i daje najdublji smisao našoj vjeri. Korizmeno vrijeme je dobra prilika za produbljenje naše vjere u cjelovitost Kristova zemaljskog života, koji je za nas otkupiteljski. Prva kršćanska zajednica u sebi je gajila i bila nošena dubokom sviješću da je Spasitelj uskrsnuo i da je živ. Prisutan među njima... Uskrsna stvarnost trajno uprisutnjuje Krista među nama. Povezani u vjeri s njim i mi već ovdje doživljavamo predokus vječne stvarnosti, koja u vremenu rađa životnim optimizmom što pokreće na put angažirane vjere.

P: Velečasni Vlado na kraju jedna poruka za sve čitatelje «Putnika», onako od srca srcu!

Živimo u vremenu kada mnogi olako raskidaju s vjerom i Crkvom. Mnogi koji se nazivaju kršćanima, kritički, a često i

kritizerski se odnose prema Crkvi i njezinu životu. Naše vrijeme vapi za velikim ljudima – ljudima duha. Programi i planovi imaju smisao, ukoliko će biti ljudi koji će ih ostvarivati. Isus koji je istina, neprestano nas izaziva da mi u svijetu koji je obilježen lažju i nepravdama, budemo ljudi od istine.

Želio bih posebno mlade potaknuti da se ne zadovolje površnošću i mlakošću vjere. Oni su stvarno budućnost Crkve i društva. U našim sinodalnim događanjima pozvani smo kročiti na put, koji nas vodi u novost života. Isus je ta stara, a uvijek mlada novost života. On čeka i zove. Na nama je da se opredijelimo i krenemo. Odvažno i hrabro... On neće razočarati...

P: Zahvaljujemo Vam na suradnji i želimo i molimo obilje Božjeg blagoslova za Vas i sve Vaše djelovanje u budućem nastojanju. Mir i blagoslov!

Zoran Grgić, župni vikar

Bolesničko pomazanje

Tko trpi zbog bolesti, upada ne samo u tjelesnu, nego i u duševnu krizu. Zato treba pomoć čovjeka koji će ga čuti i stati uz nj. Crkva zato naglašava sakrament Bolesničkog pomazanja!

S misterijem patnje suočavamo se osobito u bolesti. U bolesti, vlastitoj i tuđoj, doživljavamo što znači trpjeti i biti ispunjen strahom i tjeskobom pred neizvjesnom budućnošću i pred smrću. Bolest je iskušenje za našu vjeru, za naše pouzdanje i za našu ljubav.

O patnji ne bi trebalo previše govoriti. Čak ni o njezinu smislu, često je bolje šutjeti i nastojati pomoći nenametljivom prisutnošću. No, i s patnjom i s bolešću se treba suočiti

Isus Krist nam je pokazao da samo ljubav može dati smisao ("značenje") patnji i smrti. U trenucima patnje i našeg "prijelaza" kroz smrt, ljubav treba biti naša najistinitija i posljednja riječ. Tako se pridružujemo Kristovu vazmenom otajstvu: njegovu "prijelazu" kroz smrt u život.

Isus je svojoj zajednici - Crkvi - povjerio da bude prisutna bolesnima i svima koji pate i da se za njih brine onako kako im je on bio prisutan i kako se on brinuo za njih.

Kristova zajednica - Crkva - od početka je posebnu pažnju poklanjala bolesnima. Već su Apostoli po Kristovu nalogu "mazali uljem i ozdravljali mnoge nemoćnike" (Mk 6,13). A sv. Jakov piše u svojoj poslanici: "Boluje !i tko među vama? Neka dozove starješine (prezbi-

tere, svećenike) Crkve! Oni neka mole nad njim, mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, pa ako je sagriješio, oprostit će mu se" (Jak 5.74-15).

U Markovu evanđelju i u Jakovljevoj poslanici zapravo je riječ o sakramentu bolesničkog pomazanja. Sakrament bolesničkog pomazanja na poseban je način "znak" (simbol) susreta uskrslog Krista i njegove zajednice s bolesnikom. U tom se susretu očituju i darivanja pažnja i ljubav Krista i njegove Crkve prema bolesnoj braći. **S a k r a m e n t** bolesničkog pomazanja, već prema prilikama, može se slaviti na više načina:

i u ime njegove zajednice (to se događa i onda kad se susreću samo svećenik i bolesnik);

- priznavanje grijeha i molitva za oprostjenje (općenitom ispovijedi u pokajničkom činu ili sakramentom pomirenja);

- slušanje Božje riječi čitanjem iz Svetog pisma (u smrtnoj opasnosti dovoljno je kratko podsjetiti na bitno iz evanđeoske poruke: na ljubav kojom nas Bog prihvaća i koju od nas očekuje);

- polaganje ruku i pomazanje svetim uljem na čelu i rukama (to je ujedno i najbitniji dio samog obreda sakramenta);

- sveopća (vjernička) molitva kojom

• redovno zajedničko slavljenje bolesničkog pomazanja izvan mise ili pod misom

• redovno pojedinačno slavljenje bolesničkog pomazanja

• zajedničko ili pojedinačno slavljenje bolesničkog pomazanja u bližoj smrtnoj opasnosti.

U svim je oblicima slavljenja bolesničkog pomazanja zajedničko ovo:

- susret s bolesnikom u Kristovo ime

se ističe povezanost bolesnika sa svom Kristovom zajednicom i sa svim ljudima;

- euharistija: ako je moguće, dobro je slaviti sakrament bolesničkog pomazanja za vrijeme euharistijskog slavlja jer se time ističe da se bolesnik pridružuje Kristovu vazmenom otajstvu (otajstvu njegove muke, smrti i uskrsnuća), koje se spominje i postaje prisutno osobito u euharistiji.

da ne podlegne u iskušenju (napasti) zla i Zloga. Može mu dati da postigne i ozdravljenje, ako to služi njegovu dobru i spasenju. Daje oprostjenje grijeha (i teških ako se bolesnik ne može ispovjediti).

Crkva je kao zajednica vjernika upravo danas, zbog porasta broja starih i bolesnih, jače stavljena pred zadaću da se posveti bolesnima i bude uz njih «u poljuljanosti njihove egzistencije». Bolesničko pomazanje pokazuje kako se bolest može duhovno vladati. Radi se o tome da bolest pretvorimo u čin predanja i ljubavi i tako dopustimo da ona postane najtrajnijom i najjačom molit-

U smrtnoj opasnosti bolesniku se donosi **POPUDBINA**, tj. bolesnik se pričešćuje Kristovim tijelom da bi mu bila “hrana” i snaga na njegovu “putu”, u njegovu “prijelazu” kroz smrt u novi život.

Sakrament bolesničkog pomazanja može se dijeliti svim vjernicima koji su teže bolesni (npr. prije operacije uslijed opasne bolesti, starijim i bolesnim osobama kojima su snage znatno popustile i sl.) te vjernicima koji su zbog bolesti ili starosti pogibeljno bolesni, ali ipak žele podršku Crkve i sakramentalnu milost.

Za vrijeme slavljenja sakramenta bolesničkog pomazanja svećenik maže bolesnika svetim uljem na čelu i rukama govoreći:

OVIM SVETIM POMAZANJEM
I SVOJIM PREBLAGIM MILOSRĀDEM
NEKA TE GOSPODIN
MILOŠĆU DUHA SVETOGA
POMOGNE.
Bolesnik i zajednica: AMEN.
NEKA TE SLOBODNA OD
GRIJEHA SPASI
I MILOSTIVO PRIDIGNE.
Bolesnik i zajednica: AMEN.

Ukratko bismo o sakramentu bolesničkog pomazanja mogli reći ovo:

Sakrament bolesničkog pomazanja jest sakrament susreta uskrslog Krista i njegove zajednice s bolesnom braćom. Po tom sakramentu bolesnik prima “milost Duha Svetoga” (“milost” znači nezasluzeni Božji dar, dar Ljubavi). Primljena “milost” Duha Svetoga pomaže

spasenju svega čovjeka (čovjeka kao duhovno-tjelesnog bića). Bolesnika ispunja pouzdanjem u Boga. Ispunja ga snagom u patnji i u tjeskobi pred neizvjesnom budućnošću i smrću. Jača ga

vom koja je moguća. Možemo reći da je to molitva predanja u Očeve ruke!

Zoran Grgić, župni vikar

Sakramenti u životu...

Malo sam prelistavao matice umrlih, ali i kad upisujem umrle, ima dosta onih koji nisu provideni svetim sakramentima – ispovijed, bolesničko pomazanje i popudbina. Sigurno da ima onih koji su iznenađeno umrli, ali ima onih, kojima se nitko nije sjetio pozvati svećenika na času smrti. Nije to samo na ovoj župi, i u drugim župama je situacija manje-više ista. Mi svećenici koristimo priliku i molimo vjernike da se pobrinu da njihovi umirući s Gospodinom pođu na putovanje s kojeg nema povratka i popravka. U mnogo slučajeva ove molbe svećenika ostaju glas vapijućega u pustinji i uzaludne su. Većina umrlih, uz sredstva današnjih komunikacija – telefon i automobil, mogli bi imati svećenika uz sebe na času smrti. Koga kriviti za ovakvo stanje? Svećenike? Nikako! Nisam još čuo niti za jednog svećenika koji se oglušio na poziv da dođe k umirućem. Kriviti umiruće? Možda samo ponekog okorjelog, koji ne želi svećenika. Takvih je jako malo.

Blažene smrti onih, koji su provideni svetim sakramentima, idu uglavnom u zasluge ukućana i rodbine, a neprovideni padaju na savjest onih, koji su bili uz njih dok su болоvali ili kad su umirali.

Velika je odgovornost onih, koji su uz bolesnike u njihovim posljednjim časovima. Oni zapravo kod mnogih umirućih drže ključ njihove vječne sudbine u svojim rukama i odlučuju o njoj.

Svjesni smo vremena u kojem živimo. Pred tom činjenicom ne smijemo zatvoriti oči. Koliko ima samo onih koji godinama zanemaruju svoje dužnosti prema Bogu. Čak se izruguju vjernicima, koji žive svoju vjeru. Koliko ima onih koji se cijelog života kockaju sa svojom vječnom sudbinom. Zato je prevažno učiniti sve da ovakvi barem u posljednjim časovima svoga života poput desnog razbojnika

zavape: «Isuse, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje!» (Lk 23, 42) A to je dužnost u prvom redu onih, koji su uz bolesnika u posljednjim časovima njegova života.

Kad netko oboli ili mu se na drugi način približi smrt, onda se rodbina razleti na sve strane i čini sve da pomogne bolesnikovu zdravlju i da mu ovozemaljski život produži barem za nekoliko dana ili sati. Trči se po liječnika, traže se najbolji lijekovi... Često je to znak ljubavi prema bolesniku i poštovanju njegova života. Ljudsko znanje i napredak znanosti su

se pokojnik ili pokojnica ispovijedio, rodbina će naći stotinu razloga (neuvjerljivih) da opravdaju svoje NE. Svećenici redovito, osim u vrlo teškim slučajevima, ne odbijaju poći na takav sprovod. Vrlo često će se tamo naći brojni vijenci i limena glazba, a svećenik će se osjećati neugodno. Došao se oprostiti s onim, kojega nikada nije upoznao, a živio je u neposrednoj njegovoj blizini. Došao je moliti za onoga, koji ga je ignorirao cijelog života samo zbog toga što je svećenik i moliti molitve, koje na ovakvim sprovodima vrlo čudno

Božji darovi, koje čovjek ima pravo čak i dužnost koristiti za olakšanje bolova i produženje života. No, mnogi ne razmišljaju da će taj život ipak, uza sve naše nastojanje, doći svome kraju i da će njihov dragi bolesnik umrijeti.

Kako protumačiti ponašanje onih, kojima ni na kraj pameti nije da uz liječnika pozovu i svećenika? Posebno je teško naći odgovor na ovo pitanje, kad se radi o bolesniku koji dugo boluje od neizlječive bolesti. A kad taj naš dragi bolesnik umre, onda se odmah ide po svećenika da dođe na sprovod. Kod mnogih je to prvi ili jedan od vrlo rijetkih susreta sa svećenikom. Na pitanje svećenika je li

zvuče, jer pokojnik nije zavirio ni u jednu crkvu, ostajao je gluh na sve pozive da promijeni svoj život. Poslije ukopa pale se svijeće i donosi cvijeće na grobove jednako i jednima i drugima. Tone naših upaljenih svijeća i naramci cvijeća ne koriste dušama naših pokojnika ništa. To je za našu dušu. Za njih je važno kako su živjeli, kako su ljubili Boga i bližnjega, kako su provodili posebno one zadnje sate svoga zemaljskog života.

Dragu župljani, ukućani svojih najdražih, koji su teško bolesni ili umiru, omogućite im da svoj život predaju u Božje ruke!

Žpk

Tajna Velikog četvrtka

Sjećam se, još iz djetinjstva, pjesme kojom smo često započeli Misu: «Tvoj svećenik kod oltara svetu službu započne, tajne spasa nam otvara, koje Isus podade...» Otkad znam za sebe, svećenici su uvijek bili prisutni u mom životu. Međutim, nisam nikad o njima razmišljala.

Prije par mjeseci jedna mi je obitelj povjerila da ih je njihov župnik zamolio da mu budu dom; da kod njih dolazi na ručak, da mu čiste, peru, uređuju župni dvor. Ta me je vijest rastužila... Poznajem starog svećenika, bez časnih sestara, čak je i domaćicu teško naći, mirovinu mu odgađaju zbog nedostatka mladih svećenika – i sad nakon svega mora prosjačiti za dom. Imala sam sreću da me je taj isti svećenik krstio, prvi puta ispovijedio, pričestio, pripremio za druge sakramente, odgajao na vjeronauku i dao mi vjeru u živoga Boga. Moja obitelj također je živjela, izgrađivala se i rasla od duhovne hrane, koju nam je on za oltarom posluživao. Iz osobnog iskustva zato mogu posvjedočiti da je živio Kristove riječi: «Život svoj dajem za ovce.» Čitav život darovao se Bogu i ljudima, iskreno i ponizno, bez zaostatka. A, mi, njegovi župljani i vjernici nismo spremni vidjeti da je naš duhovni pastir napušten i sam u starosti. Jesmo li uopće primili poruku Evanđelja i zaživjeli je, kad ne prepoznamo osnovne ljudske potrebe i to onih po kojima nam dolazi život?

Taj događaj potaknuo me na traženje i

promišljanje o značenju svećenika u životu nas laika. Ovaj članak nikao je iz tog promišljanja i osjećam potrebu podijeliti ga.

Ponajprije, što sama riječ znači... Svećenik... U Starom savezu svećenici su bili posrednici između Boga i izabranog naroda; smjeli su za razliku od naroda pristupati u Bogu pridržan prostor i prinositi mu molitve i darove naroda. U Novom zavjetu, za nas je jedini posrednik između

Boga i ljudi Isus Krist (1 Tim 2,5) – Veliki Svećenik. On se za nas prikazuje Ocu bez pridržaja. Po krštenju svaki vjernik uz proročku i kraljevsku dobiva i svećeničku službu. Tako cijela crkva ispunjena Kristovim svetim duhom smije sudjelovati u tom Kristovu svećeništvu. Po svakom od nas izvršava se posvećenje svijeta, tako da na sv. Misi prinosimo svoj rad i svoj život Bogu.

Za razliku od ovog krsnog svećeništva, razlikuje se služiteljsko (ministerijalno) svećeništvo. To su naši svećenici.

Nazivamo ih još i prezbiterima (grčki, starješina). Oni se kao pastiri brinu za Božju crkvu. Oni okupljenu zajednicu povezuju s biskupom, čine je vidljivom crkvom i na taj joj način omogućuju izvršavanje njezine svećeničke službe. Zato prezbitera zovemo svećenik. To pretpostavlja od Krista ovlaštene i osposobljene službenike milosti. Od Njega primaju poslanje i pravo – svetu vlast, da djeluju u osobi Krista Glave (in persona Christi Capitis). Crkva im tu službu daje, da budu Kristovi poslanici i po Božjem daru čine i daju što ne mogu činiti i davati kao obični ljudi sami po sebi, pa se ta crkvena služba predaje posebnim sakramentom.

Upravo sada dolazimo do tajne, kojoj se najviše divim: sakrament. Bez obzira kakav svećenik bio čovjek po naravi: topao i drag, ili robustan i strog, simpatičan ili nepristupačan, milost nadograđuje narav, nadopunjava je i on je uvijek sveće-

nik za narod. Sacerdas alter Christus – govori srednjovjekovna izreka. Svećenik je drugi Krist. Usporedimo sa sakramentom braka, koji si podjeljuju supružnici. Upravo iz sakramenta braka – tog tajanstvenog izvora života u Duhu svetom – crpi se sva snaga zajedništva, savladava nerazumijevanje, ostvaruje ljubav. Dobiva se mudrost za odgoj djece. Jednako je tako i u svećeništvu: sakrament je znak za Onog koji se ne vidi. Svjestan toga piše p. Mihael Pro, mučenik iz Meksika: «Nakon svećeničkog ređenja, nešto je u meni što nisam nikad prije čutio i što mi sve stvari pokazuje u novom svjetlu. To je svećenička oznaka, što je Duh Sveti udahnuje u dušu...»

Želim naglasiti da je svećenik prije svega dar nama – laicima. Pa kad nam dolazi u kuću, najčešće na blagoslov doma, uredimo kuću, pripravimo najbolja jela, lice namjestimo na dobri fini izraz i tako postajemo Marte... Možda bi bilo bolje otvoriti se, povjeriti probleme, boli, nemoći – tad bismo bili više slični Mariji, koja je sjela do Isusovih nogu i izabrala bolji dio. Marija, Marta i brat im Lazar bili su prije svega osobni prijatelji Isusovi. Kad bismo mi prijateljevali s našim svećenicima – onda oni ne bi ostali napušteni pod starost. Jednom je rekao pokojni kardinal Kuharić da smo više braća i sestre po krštenju nego li po krvi. Iz tog proizlazi da nam je svećenik kao otac u obitelji – otac u župskoj zajednici. Otac se žrtvuje za svoju obitelj, služi joj. Svećenici su također, slični Kristu, koji je za nas dragovoljno uzeo «lik slugu» - dragovoljno svima slugu. Na Veliki četvrtak u nekim crkvama svećenici peru noge vjernicima kao simboliku i sjećanje na Posljednju večeru kad je Isus svima oprao noge. I danas Krist, svećenici, ponizno župljanima peru noge. Koje li tajne simbolike: Veliki četvrtak upravo je dan kad slavimo svećenički dan. Svatko na svoj dan (rođendan, imendan, Dan žena), nosi najljepšu odjeću, časte ga i čestitaju mu. A svojim svećenicima Bog posvješćuje da su samo sluge Kristove.

Za kraj, želim podsjetiti samo na jednu majku, Baru Stepinac. Tko je bio u Krašiću, u župskom stanu blaženog Alojzija Stepinca – zna o kome govorim. Ne može se ne primijetiti veliku uokvirenu fotografiju žene blagog lica, koja nagovješćuje čvrsti duh. Tri puta tjedno postila je da bi njezin Lojzek postao svećenik. Nije odustajala ni kad se činilo da je on odustao. Drage mame, bake, možemo s mladima zapjevati: «Bog je stavio malo sjeme na početak moga puta...»

V.B.

Deveta postaja: Isus pada treći put pod križem

Draga moja ljubavi!

Na postaji gdje naš Spasitelj treći put pada pod križem, razmišljam o našim križevima. O prvim godinama našeg zajedničkog života, o mojoj nezrelosti,

o našem mučnom i bolnom traženju da nađemo put jedno drugome, nerazumijevanju, neprihvatanju.

Dane i godine, vječnost našeg izbjeglištva, hodanja po svijetu, seobe iz sobe u sobu, iz stana u stan, svu tu muku razmišljajući o našim roditeljima, braći i sestrama, brizi o njima, o našem odnosu. Povratak u Domovinu, u potpuno nepoznatu sredinu, gdje nikoga nismo poznavali... Onih teških kišnih dana, suza naše Kristine, kad se vraćala iz škole tada još nemajući prijatelja, zajedničkih suza koje još osjećam na licu...

Nemajući vlastiti krov nad glavom, lutajući i tražeći rješenje, koje nisam mogao pronaći, sve to bez zdrave komunikacije i razilaženja u mišljenjima, koja su kidala moje srce... Jedno ne mogu poreći, sve to prođosmo zajedno, ljubavi moja, jer Gospodin hoće da budemo par. No, Gospodin priprema naše putove i na te putove stavlja kušnje i darove pa tako nam posla ovu novu obitelj, gdje nam je

počeo svitati novi dan, prvo sunčano jutro! Tu sam pronašao sebe i nas.

U križu je naš spas, a ja pod tim križem padoh ne tri puta nego tristo trideset i tri. I više... Molim te, Gospodine, buđi prema nama milostiv

po svojoj ljubavi, a ne po našim učestalim padovima.

Gospodine Isuse Kriste, daj nam snagu da naše križeve nosimo zajednički, pomažući jedno drugome u trenucima iznemoglosti i krize, i da se volimo kao što smo pred tvojim licem i obećali «Do kraja svog života u dobru i zlu.»

Ljubavi moja, volim te svim srcem svojim i svom dušom svojom!

Tvoj Hrvoje

Dragi moj Hrvoje!

Stojeći ovako ispred križa pred kojim naš Isus pada po treći put, ne mogu a da se ne sjetim dana našeg vjenčanja i našeg starog mudrog župnika i njegov-

og poklona nama tek vjenčanom paru. Ti si Hrvoje dobio križ uz njegove riječi «Sad si dobio križ, uzmi ga i nosi cijeli svoj život», a meni je poklonio sjajnu krunicu i rekao: «Moli se da mu bude lakše nositi križ.» Znaš, Hrvoje, značenje tih riječi u potpunosti shvaćam tek sad kada smo prevalili 17 godina braka. Kad samo pomislim koliko sam puta u ovih 17 godina nabacila još tereta tvog već teškog križa mog teškog karaktera. Koliko puta sam, pala ja pod težinom svojih odluka i života iz krajnosti u krajnost, ili ćemo biti savršeni ili ne pripadamo zajedno. Koliko puta nas je zaveo svijet i razmišljanje svijeta. Naša Golgota je bila nezrelost i stanje nepovjerenja, to je bio naš križ pod kojim smo mi kao par padali mnogo puta. Danas znamo da svaki put vodi nekamo. Nas je odveo na Fratrovac, gdje smo se kao par našli u Isusovom toplom zagrljaju, gdje smo shvatili riječi «Isus čovjeku nikad ne uskraćuje radost, osim ako mu sprema još veću.» Hvala ti, Isuse, na toj beskrajnoj radosti, na darovima koje smo dobili, na povjerenju, da svaki križ iza sebe radost uskrsnuća. Da tvoju ljubav prepoznavamo u parovima i ljudima koje stavljaš i šalješ na naš put. Hvala ti, Isuse, na spoznaji da prihvatiti svoj križ ne znači pomiriti se sa stanjem pod izgovor «Takvu me Bog stvorio, nego umirati svom karakteru svaki

dan». Hvala ti, Isuse, što si nas tako volio i htio umrijeti na križu za naše grijeha i propuste. Samo s tobom i uz tebe mi možemo postati onakav par kakav si nas zamislio. I hvala ti, Isuse, što si upravo mene zamislio pored mog Hrvoja.

Snježana Agostini

**Uredila:
Smiljana Popović**

Iskustvo vjere

«Sram me je, ne želim ići u procesiji!» - panično sam razmišljao dok se crkva sv. Nikole polako praznila od vjernika, koji su se jedan za drugim uključivali u procesiju... Bilo je to negdje 1977. ili 1978 ... U školi su nas bombardirali «istinom» o dječjem logoru u Jaski, a neki nastavnici čak javno «tumačili» da su u tom logoru časne sestre ubijale djecu. Pokojni kardinal Stepinac bio je u udžbenicima i na nastavnim satovima «ustaški sluga»... Srećom, moji roditelji su mi kod kuće pričali stvarnu istinu o iscrpljenoj i bolesnoj djeci s Kozare, koju su časne sestre njegovale, usprkos teškim ratnim uvjetima i sveopćoj neimaštini. No, mi djeca naučili smo biti dvije osobnosti, jedna je bila ona koju smo morali živjeti u školi, druga je bila ona koju smo živjeli kod kuće, u crkvi, na vjeronauku... Samo pola mog razreda išlo je na vjeronauk...

No, najteže nam je padoo sukob te dvije osobnosti, a jedan takav sukob upravo se zbivao u meni, te davne 1977. ili 1978... Kao trinaestogodišnji dječak, prisustvovao sam nedjeljnoj svetoj Misi, a velečasni Španić nas je upravo pozvao da krenemo u procesiju...

Procesija je išla oko crkve, pa na cestu do stare ljekarne, odakle se vraćala natrag u crkvu, jer tada je više od toga bilo strogo zabranjeno. No, i taj mali dio ulice, tih dvjesto – tristo metara, u meni je rađalo sram i otpor,

jer sam se bojao da me netko ne vidi od mojih školskih kolega. Crkva je već bila poluprazna, a ja sam se stisnuo u mraku kuta crkve, uz Mariju i svesrdno se molio za hrabrost, jer gore od svega bilo bi ostati sam u crkvi, gore od svega bi bilo poreći ono u što sam istinski vjerovao.

U jednom trenu sam se smirio i lagano krenuo s ostatkom ljudi u procesiju... Sjećam se i danas tog sunčanog dana, sjećam se i danas mira, koji je ušao u moju dušu... Došavši na ulicu, osjetih da rastem, osjetih neobično veselje, veliku radost u svom srcu... Poželio sam viknuti, no, vikao sam u sebi: «Pogledajte, i ja sam tu!». Tog trenu imao sam osjećaj da sam barem deset puta veći od svih ostalih vjernika u procesiji...

Nikad se od tada nisam postidio svoje vjere, zato i sad pričam istinu o onom što mi se tada, kao dječaku koji tek počinje shvaćati bit života i bit

vjere, dogodilo... Danas znam Tko je tada zajedno sa mnom hodao u procesiji... «Gospodine, nisam dostojan da udeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja.»

Damir Lacković

Marija, majka uskrsloga

U ovom vremenu raznih skupnih, zajedničarskih, ali i intimnih, osobnih priprema za najveći događaj u kršćanstvu, uskrsnuće našega Gospodina, možda i nedovoljno razmišljamo i govorimo o onoj koja svoga Isusa gleda u mukama Križa, po kojem Crkva prima milost Spasenja. A prevažna je ta njena uloga što je ima u kršćanskoj predaji ocrtanoj već u pisamskoj objavi. Marija u punom svjetlu nastupa kod Luke; ona ima prvenstvenu ulogu u počecima evanđelja odlikujući se istinskom osobnošću, ona u vrijeme rađanja Crkve moli zajedno s učenicima u dvorani večere. Ivan zato i uokviruje Isusov javni život dvama marijanskim prizorima (Iv 2, 1-12; 19, 25 sl.); Isus u Kani i na Kalvariji svojim autoritetom utvrđuje Marijinu zadaću, prvo njenu zadaću kao vjernice, a zatim i kao majke njegovih učenika.

Ta Marija u prvi mah izgleda slična svojim suvremenicama. Kako svjedoče natpisi iz onoga vremena, ime koje je nekoć nosila i Mojsijeva sestra, bilo je u Isusovo doba sasvim obično. Ono je u tadašnjem aramejskom vjerojatno značilo «kraljevna», «gospođa». U Lukinom prikazu Marija nije obična židovska žena. U prizoru navještenja i pohoda (Lk 1, 26-56) on je prikazuje kao *Kćer sionsku*, u smislu koji je taj izraz imao u SZ, to jest kao oličenje naroda Božjega. Anđelov «Raduj se» nije uobičajen pozdrav; on budi sjećanje na obećanja o dolasku Gospodinovu u svoj sveti grad. Oslov «milosti puna», najvrjedniji predmet Božje ljubavi, može biti podsjećaj na zaručnicu iz Pjesme nad pjesmama.

Činjenicu Marijina djevičanstva pri Isusovu začecu potvrđuju svi evanđelisti. U palestinskoj sredini to mjesto koje se pridaje djevičanstvu u nastupu mesijanstva javlja se kao nova činjenica. Do tada Biblija nije djevičanstvu pripisivala religioznu vrijednost. Kad joj anđeo najavljuje da će

biti majka Mesije, ona mu prema Luki, odgovara: «Kako će to biti, kad ja ne znam muža?». Ako Marija, kao zaručnica jednog od Davidovih potomaka, pri navještanju svog mesijanskog materinstva iznosi primjedbu da ne zna muža (da se s mužem ne sastaje), onda je najvjerojatniji smisao njezinih riječi to da se s njim uopće ne kani sastajati. To sigurno potvrđuje i zabuna oko spominjanja Isusove braće, jer u staroj predaji te tvrdnje nema. Isus umirući povjerava svoju majku jednom od svojih učenika (Iv 19, 26), a to sigurno pretpostavlja da ona nema drugih sinova. Dakle, Jakov i Josip, braća Isusova, sinovi su, čini se, jedne druge Marije (Mt 27, 56).

Naravno, predaja o Mariji u prvom redu govori kao o «Isusovoj majki». Njime je određena sva njezina uloga u djelu spasenja. To je majčinstvo dragovoljno i sa svim obavezama koje majka ostvaruje. Kad je dokraja prosvijetljena, Marija prihvaća, ona je službenica Gospodnja poput Abrahama, Mojsija i proroka. Marija je uz Isusa i pod križem. Na Kalvariji se dopunjuje njezino materinstvo. Marija stoji uspravno podno križa, opisuje Ivan (Iv 19, 25).

Marija nipošto nije uzveličana na primjerima neke izuzetne mudrosti, obrazovanosti, sposobnosti, ona je prikazana u svojoj vjeri, podložna onim istim nejasnoćama, onom istom hodu kroz iskustvo događaja, kojima je obilježen i svaki vjernik kroz čitavu povijest Crkve do danas. Zato sigurno možemo reći da je Marija prvi vjernik, a Isus već od navještenja stoji kao jedini predmet njezina vjerovanja. Marija svoju veliku vjeru iskazuje i kroz povjerenje koje pokazuje prema Božjoj riječi po anđelu. Ona je prihvaća čak i onda kad ruši njezine namisli i kad Josipa nužno baca u zabrinutost. Vjerna, Marija takva i ostaje u šutnji, kad joj Sin ulazi u javni život, ostaje takva sve do križa i pod križem. Upravo zbog te vjere koja pažljivo čuva

Božju riječ, proglašava Isus blaženom onu koja ga je nosila u utrobi.

Zato se Marijin misterij najbolje razjašnjava upravo tom povezanošću s misterijem Crkve, a u svjetlu Pisma. Jer, misterij Crkve otkriva u punom svjetlu ono što je u Marijinom misteriju proživljavano na skrovit način. Na jednoj i na drugoj strani stoji misterij djevičanstva, misterij zaručnice gdje je Bog zaručnik; na jednoj i na drugoj strani misterij materinstva i sinovstva, u kojemu je na djelu Duh Sveti. Upravo ona «milosti puna» i njezinim posredovanjem Sin Božji, jedini Posrednik, postao je bratom svih ljudi i utvrdio s njima svoju organsku vezu, jednako kao što ga oni uopće ne dosižu, a da ne prođu kroz Crkvu, koja je njegovo Tijelo (Kol 1, 18). Stav kršćana prema Mariji vođen je tom temeljnom činjenicom. I zato je Marija u tako izravnoj vezi sa stavom kršćana prema Crkvi, svojoj Majci.

I hrvatski narod već stoljećima posebnu pažnju iskazuje Mariji kao svojoj zaštitnici, kojoj se u molitvama i pjesmama utječe. Možda upravo zato snažnije i iskrenije od bilo koje učene teologije govore riječi pjesme «Rajska Djevo kraljice Hrvata...», a Marijin pristanak «Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj» (Lk 1, 38) poziva da osobnu vjeru svakodnevno po njemu ispitujemo.

A. K.

BEZGRJEŠNO SRCE MARIJINO

Srce Marijino naširoko se predstavlja u vjerskoj umjetnosti, osobito u 20. stoljeću i poistovjećuje se s Marijinom materinskom ljubavlju, koja se izliva u brizi za Crkvu. Blagdan je uveden u sveopću Crkvu 1944. zajedno s novom misom i oficijem, a slavi se 22. kolovoza (tjedan dana nakon Marijina Uznesenja). Nakon II. vatikanskog sabora sveden je na spomen po slobodnom izboru. Mnoge redovničke zajednice te crkve i nacije posvećene su pod tim imenom.

MARIJANSKA GODINA

Godina u čast Blažene Djevice Marije označena je posebnim događajima, molitvama, pokorom. Marijanske godine suvremena su pojava po uzoru na tradicionalne Svete godine. Papa Ivan Pavao II. marijanskom godinom proglasio je četrnaest mjeseci, koji završavaju blagdanom Uzašašća 1988, djelomice kao pripremu za treće tisućljeće kršćanstva.

MARIJINO UZNESENJE

Svetkovina Uznesenja (15. kolovoza) slavi Marijin prijelaz u nebo na kraju njezina zemaljskog života, božansko priznanje za njezinu vjernost i ulogu kao Majke Sina Božjega. Misao da je Marija doživjela uznesenje, ne postoji izravno u Novom zavjetu, niti u najranijoj tradiciji, već se postupno razvila iz crkvenog molitvenog života, biblijskog razmišljanja i sakramenata. Izgleda da je prvi javni blagdan povezan s njom počeo početkom 5. st. u Jeruzalemu.

MARIOLOGIJA

To je grana teologije koja za svoj predmet istraživanja ima Blaženu Djevicu Mariju. Prvi se puta javlja u 17. st. kao sustavno uređena nauka. Noviji dokumenti Crkve, koji se bave Marijom, su Dogmatska konstitucija o Crkvi (*Lumen Gentium*), te uz njega i dva znanstvena časopisa *Marianum* i *Ephemerides Mariologicae*.

BEZGRJEŠNO ZAČEĆE

Bezgrješno začće je vjerovanje da je Mariji, Isusovoj majci, Bog podario milost sačuvanosti od istočnog grijeha od prvog trenutka njezina postojanja. «Bezgrješno» se, znači, odnosi na odsustvo grijeha ili mrlje, a «začće» se odnosi na sam početak Marijin. To vjerovanje nema nikakve veze sa spolnim načinom Marijina začća niti s načinom na koji je kasnije začela svoje jedino dijete po osjenjenju Duha Svetoga (djevičanski začela Isusa). Naprotiv, to pokazuje Božju milostivost prema toj ženi jer je došla na svijet bez ljage istočnog grijeha, bezgrješna je ili «milosti puna». Bezgrješno začće slavi

se liturgijskim blagdanom 8. prosinca, koji se svrstava među svetkovine.

A. K.

**Majka – riječ koja
obuhvaća svu snagu,
ljubav i ljepotu života**

Reče mi jednom jedna majka koja voli cijelim srcem svoju obitelj! Rekla mi je ove gore netom pročitane riječi naslova. Trebala je nastaviti govoriti ona sama ili pisati o tome što je u ovih nekoliko riječi mislila ili što zapravo stoji iza tih riječi! Naravno, ona to piše

poput vrsnog majstora od pera u srca svoje djece, kao i onima oko sebe. Ona bi trebala i sve majke bi, zapravo, trebale pisati ovaj tekst jer govore i pišu i ljube i svjedoče drugačije od mene! One bi trebale pisati jer nose to iskustvo u sebi! Neka mi oprostite sve majke što ću se ja osvrnuti na ove navedene riječi iz perspektive voljenosti i sina!

Majka – riječ

Sve riječi koje sam naučio u svom životu počele su zahvaljujući prvoj riječi koju sam naučio: mama! Naravno, i one koja me je naučila tu riječ. Od nje je sve počelo! Od nje je počela ljubav prema životu jer sam to zajedno s majčinim mlijekom usisao duboko u krv, u tijelo, u misli, u srce! Duboka je

ta riječ mama, koja zvuči poput nekog početnog bića koje bruji u svima nama. Poput jeke je što se širi cijelim svemirom. Hoću reći, da majka i otac nisu samo biološki faktori ili samo genetički prenositelji raznih osobina, već da je majka ona koja oplemenjuje svojim riječima. Svojim riječima koje nam izgovara dok nam čita priču ili još bolje dok izmišlja priču, u kojoj smo mi glavni junaci i u kojoj se osjećamo ljubljani i dirnuti. Osim što daje snagu, uči životu, formira sustav vrijednosti, daje oblikovnicu našem razmišljanju, majka je ona koja svoju ljubav pretače iz riječi u uho. Ljubav se, ipak, ne da nikako prenijeti nijednim genetičkim kodom (barem dosada nisam uspio to pronaći u svoj literaturi o rađanju i genetici).

Koliko li je samo nježnih riječi upućeno mojem biću u nutrinu! Koliko je više od ikoje riječi govorio njezin dodir mojem biću dok me je nosila pod srcem, koje je zvonilo i davalo mi znati da je ona ta koja me voli i koja me prati na putu. Ona je još dok je bio mrak oko mene i dok sam bio u veliko pitanje postavljen, ona je davala hranu i osjećao sam se dobro. Ona je govorila mnoge riječi i to se pretočilo u moje biće, koje nastoji barem dio toga neba prenijeti drugima.

Ima li išta drugo smisla reći, ako se ne vratimo svi na trenutak te prve riječi MAMA!? To je retoričko pitanje.

Nemojte davati odgovor već se sjetite, ako možete da ta riječ MAMA nije samo riječ, već da je riječ koja označava prvu ljubav koju smo ikada osjetili i dopustite mi biti kategoričkim, nikada nećemo moći zaboraviti, unatoč svih svađa i nesuglasica, koje život donese s onom koju zovemo mama.

Majka – riječ koja obuhvaća

Mama jest ona KOJA je prisutna, i kada nije kraj nas u neposrednoj blizini. Ona je u nekima toliko prisutna da se ne odvajaju ni kao odrasli od njezine haljine, suknje, tako se barem kaže. To već daje na značenje da smo se vezali uz nju, a da zapravo nismo shvatili njezinu ljubav, KOJU je u nas točila i pokazivala vješto poput najboljeg tkalca. Njezina me je ljubav uvijek radovala, ne samo zato što je bila namijenjena meni, već što je ta ljubav bila uvijek ona, koja me je upućivala na druge. Barem sam je tako shvatio, kad je ohrabivala da se nasmijem jer sam i drugima, a da to tada nisam ni bio svjestan, davao snagu! Njezinu snagu! Ona KOJA je nenadomjestiva. Ona KOJA je ohrabivala! Ona KOJA je moja majka!

Koja god riječ bila upućena ljudima, uvijek počinje riječju koju sam prvu naučio. Mama koja me je naučila prve korake je ona KOJA me je naučila hodati i u životu. Hrabro, odvažno... Ponekad se udaljavala da steknem sigurnost, ali uvijek prisutna kada sam bio na vagi, pasti ili se održati! Ona je ona, KOJA je jednostavno ona, KOJA je ljubav mi dala, ljubiti me naučila, ljubav me naučila davati drugima.

Iz svega do sada, da se ne ponavljam, daje se naslutiti da me ona prva uspjela obuhvatiti i obuhvaća cijeli moj život. Ne da se nisam odvojio od nje jer fizički jesam, već je ona koja obuhvaća moj život, a život nije samo ono što se vidi! Obuhvaća ona cijeli moj svijet i obuhvaća svakoga njegova mama. Odnosno, njezina ljubav obuhvaća i zahvaća i prihvaća, kada sam neshvaćen i neprihvaćen i uhvaćen u laži. Ona je ona koja me je naučila razumjeti da ljubav prihvaća i obuhvaća dijelove, koje čovjek inače u svom životu sam ne može prihvatiti ili protumačiti. Naučila me svojim obuhvaćanjem mene obuh-

vatiti ljude oko sebe.

Pitate kako je i zašto neki čovjek dobar? Imao je dobru mamu, rekao bih...

Majka – riječ koja obuhvaća svu snagu, ljubav i ljepotu života

Ne treba ništa reći već si malo približiti onaj susret jedne Žene i njenog Sina, kada je bio odbačen i gažen, udaran i posramljen kao najveći Zločinac ljubavi, koju je imao od Oca i koju je majka Njegova čuvala i prebiralala u srcu!

Koju snagu? SVU! Cijelu snagu ljubavi, koja mu je dala život! Dala mu je životnu snagu da nastavi iz blata i pada! Treba li napominjati što su značile majke, koje su dočekivale rat-

nike sbojišta? Treba li spominjati snagu koju daje ljubav žene, koja vas pozna bolje od vas samih!?

Osjećaj koji daje mama u prvim godinama života je prevažan! On je prevažan... Što nam znači majka, znamo ponajprije kada je nema uz nas, a nismo se sjetili zahvaliti joj za sve trenutke kojima nas je nježna i ozarena lica prihvaćala i davala snagu, odnosno upućivala na onu vječnu ljepotu. Kada bi se riječima moglo prikazati što mi znači majka, onda biste ostavili sve postrance i ne biste primijetili onu ženu koja stoji iza vas i prati vas i raduje se svakom vašem uspjehu!

Kako izgleda moja majka? Kako bih vam je najbolje opisao!? Imate majku ili

nekoga tko vam je kao majka? Morate imati to iskustvo! Morate imati iskustvo da ste voljeni i da za to ne morate ništa platiti. Neće vam kamate uračunati! Ne, majka to ne čini! Ona daje! Dakle, usudio bih se reći da je majka najljepše zanimanje, oprostite ali još više od zanimanja, ZVANJE, koje netko dobije kao dar od Boga!

Pripazite vi koji niste majke, na majke oko sebe! Zahvali Bogu za svaku majku koja daruje život i koja je jednostavno ona koja jača, ljubi i daje ljepotu životu!

Zoran Grgić, župni vikar

Majka

Majka je jedinstvena i nezamjenjiva.

Osoba koja je uvijek uz nas, osoba koja nas bodri, osoba koja nas uzdiže kad zaboravimo letjeti... Jednom riječju, osoba koja nas voli. Majci možemo reći sve i ona će nam uvijek pomoći, nikad nas neće odbiti, ali moramo znati da je njoj nekad teško, da i ona nekad prolazi kroz teška vremena, pa i mi trebamo pripaziti na svoja djela, da ne učinimo nešto što bi ju još više bacilo u depresiju. Ja jako volim svoju majku i ne mogu zamisliti život bez nje, a i ne želim. Takav život je sto posto grozan i onoj djeci koja taj život žive, stvarno je teško. Majka ... Ona je sunce koje obasjava naš život, ona je za nas neka vrsta anđela... Ona je žena koja nas je dovela na ovaj svijet i zato joj uvijek trebamo biti zahvalni i zahvaljivati joj čitav život, a to činimo samo tako da joj uzvraćamo svu ljubav koju je ona nama ikad pružila...

N.N.

Moja majka

Ona me je na ovaj svijet donijela, ona me je svojim mlijekom hranila, u svojem naručju štitila, noću nada mnom bdjela. Kad mi je bilo loše, ona me tješila, milovala i lijepim riječima smirivala. Ona se žrtvovala za moje dobro. Za moje dobro noću nije spavala, samo da bi meni željeno pružila. Moja majka... Ona je vrijedna ljubavi, vrijedna poštovanja. Moja prijateljica... Kraj nje ne moram skrivati suze, bol, žalost,

sreću, ljubav. Ne moram skrivati svoje pravo ja... Ona ti jedina iskreno govori o tvojim manama i vrlinama, o dobru i zlu, o ljubavi i patnji, o uspjesima i padovima, o životu. Za mene je moja majka najbolja osoba na svijetu i nju najiskrenije volim i poštujem. Ona mi je pružila šansu za život. Šansu da i ja postanem majka, da i ja doživim veliku majčinsku ljubav... Pa zato moja majko, ja te volim iz svog srca, i iz dubine duše mojeg postojanja!

Marina

Moja majka

Moja majka Nada radi kao agronom u poljoprivrednom dućanu Pavin. Vraća se kući u pola pet, a nekad i kasnije. No, tada ne ide spavati, nego brine za mene i brata.

Kad se vrati kući, dočeka je mnogo posla. Treba oprati rublje, očistiti kuću, kuhati večeru i još mnogo stvari, koje ne stanu na papir. Moja mama ima odmora samo nedjeljom, kada ne mora ići na posao, no i tada mora obaviti sve one poslove koje preko tjedna nije stigla.

Moja mama je dobra i blaga. Ona svima voli pomagati. Najviše pomaže meni i bratu. Što god ne znamo, mamu

uvijek, ali baš uvijek možemo pozvati u pomoć. Dok je baka bila u toplicama, mama je ustala u pet ujutro, kako bi nam skuhala ručak, a spavati je išla kasno navečer. Kada moj brat ili ja imamo rođendan ili neko slavlje, mama se uvijek potruđi da nam je što bolje. Ona brine da sam uvijek čista, uređena i sretna. Kad nisam dobra ili nešto krivo učinim, mama se naljuti na mene, ali ta ljutnja vrlo brzo prođe.

Najdraže mi je to što mama ima povjerenja u mene. Ja svoju mamu jako volim i ne bih je mijenjala za sva blaga ovog svijeta.

Sara Celinščak, 5. f

Moja mama zove se Sladana. Ona je jako dobra i draga. Stalno se smije i uvijek je dobre volje, makar je u srcu ponekad tužna. Moja mama jako voli djecu, a i djeca nju. Ona svakom djetetu zna prići. Moja mama je stroga, voli red i disciplinu, ali ja znam da ona to čini za moje dobro. Ako vidi da neko dijete radi nešto što ne treba, mama uvijek upozori to dijete. Ali unatoč tome, sva

je djeca jak vole. Moja mama se zna prikloniti i starima i mladima. Mama voli biti okružena s ljudima koji ju vole, a i koje ona voli. To je čini sretnom. No, što drugo mogu reći, nego da je moja mama najbolja mama na svijetu!!

Mirela Kovačević, 8. a

Moja mama

Moja mama je dobra. Ona je jako brižna. Jako se brine za mene. Njena je ljubav neizmjerena. I ja nju jako volim. Njeno je lice puno topline, a oči joj izdaju blagost. Moja mama je najbolja mama na svijetu.

Karla Lovasić, 3. a

Imam jednu dušu

Imam jednu dušu
što me mnogo voli
I koja me stalno brižnom
mišlju prati,
Imam jednu dušu što se za me moli,
To je moja
Mati!

Ja ne znam za ljubav iskreniju, jaču,
Nit za riječi što su toplije no njene,
Ja znam da bi mnogo, vrlo mnogo
dala,
Samo da joj dijete na kriv put
ne skrene.

Kad napuste svi me što mi
vjerni bjehu,
Usamljeno srce presjetno zaboli,
Onda ona dođe i uz mene sjedne;
I ja vidim da me još jedino ona,
Ona vjerno voli.

Njoj poznate nisu te otmjene fraze,
Koje ljudi rabe kukavni na djelu,
Ona nije išla u visoke škole,
Već mi zbori prosto, kao što se
zbori
Obično na selu.

Zato moju dušu kad napuste ljudi,
I kad tako dođe iznenada tama
Ne prevlada očaj, jer osjeća stalno
Da je netko uz nju i da nije sama.

Imam jednu dušu što me mnogo
voli
I koja me stalno brižnom mišlju
prati,
Imam jednu dušu što se za me moli,
A ta duša draga
To je moja mati!

Ante Jakšić

Sjetite se da smo odabrani

Stalno me nešto kopkalo, govorilo mi, napiši nešto za "Putnik", a ja ne znam što. Tada sam se sjetila i zamolila svog najboljeg prijatelja Isusa za pomoć i riječi su potekle...

Gledam oko sebe i vidim mnogo ljudi hladna pogleda i to me boli. Moj jadani i ispaćeni hrvatski narod luta.

Zar ste zaboravili da smo odabrani, da imamo svoja najvećeg zaštitnika, svoga Boga, Isusa Krista? Ne hodaj besciljno, okreni se svome izvoru! Tako moćnog zaštitnika imamo, najvećeg na svijetu... On čeka strpljivo i nenametljivo da mu se obratiš...

Molimo ljudi, molimo Gospodina našega Isusa Krista, obratimo mu se! Toliko nas je volio da je za nas život dao na križu da nas spasi.

Padamo pod teretom grijeha. Grijeh nas uništava. Bit grijeha je u tome, što se čovjek odvojio od svoga stvoritelja Boga. Čovjek ne može bez Boga, kad bi to bar shvatio. Tko prije shvati prije će biti spašen.

Ljudi su tako ogorčeni, jadni, govore kako više ne mogu dalje, ne znaju kako, ali ja znam, čovječe! Shvati da ne možeš sam, shvati da si malen i bespomoćan bez našeg Gospodina Boga. Pa već sutra možeš završiti pod kotačima nekog automobila i što onda? Hoćeš da ti duša izgubljena luta zauvijek? Spasi se, obrati se, Gospodin samo čeka da ga zamoliš za pomoć! Hrvatsku smo oslobodili, ali sada tre-

bamo osloboditi hrvatskog čovjeka od njega samoga, iznutra, i sve ljude dobre volje osvijestiti.

Oslobodi duh, očisti dušu od grijeha, tada si slobodan čovjek! Vježbaj se u vjeri, učvrsti je, stalno si govori: Ja vjerujem u dobro i želim drugima dobro! Opraštaj drugima, tada si sebe oslobodio... Za sve nevolje svijeta imamo rješenje. Sve nam je na dohvat ruke, sve nam je dano, samo trebaš pružiti ruku i zatražiti pomoć od Isusa.

Imamo Bibliju, Sveto Pismo, sve odgovore ćeš naći tamo, vjeruj! Poštuj deset Božjih zapovijedi!. Nauči moliti krunicu! Dana su nam najmoćnija oružja svijeta, samo ih trebamo koristiti...

Vjeruj! Probaj! Nemaš što izgubiti... Uvijek se možeš vratiti na staro...

Krunica je nevjerovatno oružje protiv zla. Vjeruj! Uči svoju djecu!

Svaka nas riječ Novog zavjeta liječi.

«Sve što Isus zabranjuje ili zapovijeda jest ljekovito, to je uvijek lijek.»

Možda ga ne razumijemo kao takvog, ali uzmimo ga... Razumiješ li se u sastav tableta koje ti liječnik propisuje? Ne... Imaš povjerenja u liječnika.

Kad Isus kaže: oprosti bližnjemu, priznaj svoje grijeha, ljubi bližnjega, moli za svoje neprijatelje, on ne objašnjava etičko načelo i uzor, nego daje recept.

Neprijatelja mogu uništiti tek kad ga ljubim, kad prema njemu osjećam samilost. Nama je dosta teško shvatiti, ali kad

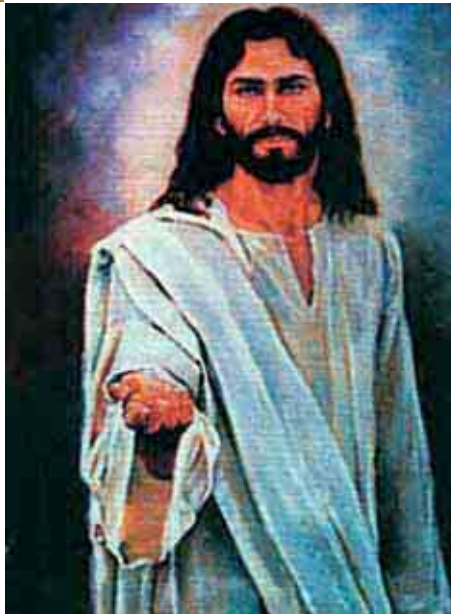
Isus kaže, to je zakon! Mir se ne postiže oružjem nego ljubavlju.

Ne srami se i ne boj se svjedočiti svoju vjeru! Ponosno hodi uzdignuta čela, jer vjera te tvoja spašava... Ako ti se rugaju, ako ti se smiju, jadni oni, žali ih, jer ti znaš što oni propuštaju. Rekao je Isus: «Blago onima koji budu progonjeni zbog imena moga».

Probudi se moj

hrvatski narode i svi vi ljudi dobre volje! Možemo biti primjer drugima, možemo biti najbolji uz našeg prijatelja Isusa Krista.

Beskrajnom ludom ljubavlju Bog je odlučio spasiti čovjeka... Sjeti se da smo odabrani!

Verica Divjak

U godini blaženog Augustina Kažotića

Zagrebačka biskupija postoji više od devet stotina godina. U toj dugoj i burnoj prošlosti imala je mnogo biskupa i nadbiskupa, koji su svojim krepnim životima, učenošću i apostolskom revnošću vodili od Boga im povjereno stado. Među njima posebno odskače lik blaženog Augustina Kažotića, sveca koji na zadivljujući način povezuje sjever i jug Lijepe naše, te koji je poput Spasitelja «prošao zadovoljan čineći dobro.» (Dj 10, 38)

Augustin se rodio u Trogiru oko 1260, a bio je iz patricijske obitelji Kažotić. Otac Nikola bio je poznat

Augustinovo ime prvi put spominje 28. listopada 1286. u oporuci Stane Saladini, koja je svom unuku ostavila 50 libara za nabavu knjiga. Kada je 1286. krenuo na put u Pariz na studij, napali su ga plaćenici obitelji Casate, željni osвете zbog smrti preminulog milanskog kardinala, koji je bio član njihove obitelji. S njim je bio tada brat Jakov Ursini koji je smrtno pogođen, a Augustin je zadobio tešku povredu glave te ostao ležati u snijegu. Našao ga je Paganus de Petra, koji ga je preveo u dvorac Rebeco gdje je bio nje-

govan. Brat Augustin je kasnije postao biskup i proslavio se mnogim čudesa. Bio je izuzetno cijenjen u europskim intelektualnim krugovima na razmeđu između 13. i 14. stoljeća. Među brojnim Augustinovim prijateljima istaknuto mjesto pripada Nikoli Boccasini, koji je našeg blaženika upoznao dok je bio vrhovni starješina dominikanskog reda. Godine 1301. kardinal Boccasini uključio je Augustina u poslanstvo, koje je kao papin legat predvodio u Hrvatsku i Ugarsku. Boccasini je 1303. postao papa Benedikt XI, a Kažotiću je tada povjerio upravu Zagrebačke biskupije. Papa je Kažotićev izbor za zagrebačkog nadbiskupa obrazložio ovim riječima: «U buli od 9.12.1303. ... upravljamo oči naše pameti na tebe, člana Reda braće propovjednika, kojeg uočismo kao učena čovjeka urešena ozbiljnošću ponašanja, zauzeta za duhovne stvari, vješta u vremenitim stvarima».

Nakon što je proglašen za biskupa, započeo je svestranu obnovu svoje prostrane biskupije. Provodi obnovu bogoslužja, uvodi obavezni zajednički časoslov za sve članove Kaptola.

U povijesnim se vrelima Augustinovo ime prvi put spominje 28. listopada 1286. u oporuci Stane Saladini, koja je svom unuku ostavila 50 libara za nabavu knjiga. Kada je 1286. krenuo na put u Pariz na studij, napali su ga plaćenici obitelji Casate, željni osвете zbog smrti preminulog milanskog kardinala, koji je bio član njihove obitelji. S njim je bio tada brat Jakov Ursini koji je smrtno pogođen, a Augustin je zadobio tešku povredu glave te ostao ležati u snijegu. Našao ga je Paganus de Petra, koji ga je preveo u dvorac Rebeco gdje je bio nje-

govan. Brat Augustin je kasnije postao biskup i proslavio se mnogim čudesa. Bio je izuzetno cijenjen u europskim intelektualnim krugovima na razmeđu između 13. i 14. stoljeća. Među brojnim Augustinovim prijateljima istaknuto mjesto pripada Nikoli Boccasini, koji je našeg blaženika upoznao dok je bio vrhovni starješina dominikanskog reda. Godine 1301. kardinal Boccasini uključio je Augustina u poslanstvo, koje je kao papin legat predvodio u Hrvatsku i Ugarsku. Boccasini je 1303. postao papa Benedikt XI, a Kažotiću je tada povjerio upravu Zagrebačke biskupije. Papa je Kažotićev izbor za zagrebačkog nadbiskupa obrazložio ovim riječima: «U buli od 9.12.1303. ... upravljamo oči naše pameti na tebe, člana Reda braće propovjednika, kojeg uočismo kao učena čovjeka urešena ozbiljnošću ponašanja, zauzeta za duhovne stvari, vješta u vremenitim stvarima».

Nakon što je proglašen za biskupa, započeo je svestranu obnovu svoje prostrane biskupije. Provodi obnovu bogoslužja, uvodi obavezni zajednički časoslov za sve članove Kaptola.

Biskup Augustin je bio posebno blizak najsiromašnijima, s kojima je dijelio svoje biskupske prihode. Poklonio je 22. svibnja 1320. svoj posjed Čazmanskoj županiji.

Povijesna vrela svjedoče da je biskup Kažotić bio oduševljen pobornik hodočašća i liturgijskih okupljanja naroda, koji na taj način javno potvrđuje svoju vjeru. Svestrano zanimanje biskupa Kažotića očituje se u njegovoj rukopisnoj ostavštini u kojoj su se – prema Ivanu Goričkom – nalazile knjige iz područja slobodnih vještina, medicinski rukopisi, djela iz crkvenog govornišva, pravni i teološki spisi i nove legende. Desetak kodeksa iz

Augustinove osobne knjižnice i danas se nalazi u trezoru Metropolitane.

Blaženi Kažotić usmjerio je svoje napore da u domaćoj sredini obnovi i reformira školstvo, težeći vjerskom i kulturnom prosvjećivanju zaostalog i siromašnog naroda. S njime je započelo novo razdoblje u životu Zagrebačke biskupije. Kažotić je svoju biskupsku čast i ovlasti živio kao služenje svojem narodu u punoj odgovornosti svojega poziva. Zato se i govori o Kažotićevom vremenu Zagrebačke biskupije. Školski program Kažotićeva vremena slijedi klasičnih sedam «slobodnih vještina» (literarni smjer: gramatika, retorika i dijalektika; znanstveni smjer: aritmetika, geometrija, glazba i astronomija).

Augustin Kažotić pripada uskom krugu učenih ljudi srednjega vijeka, koji pridaju važnost proučavanju prirodnih znanosti i medicine. Ime biskupa Kažotića vezano je i uz izgradnju različitih povijesnih znamenitosti. Vezano je i uz legendu o najpopularnijem zagrebačkom zdencu Manduševcu. Kažotićeva spisateljska djelatnost zadire u sam početak teološke misli u Hrvata. Njegova izlaganja o pitanjima krštavanja slika i drugim oblicima praznovjerja odraz su poznavanja vjerskih prilika u Hrvatskoj.

Augustin polazi od analize pojma krivovjerja i dokazuje da on u sebi uključuje krivo mišljenje u razumu i tvrdoglavost u volji glede vjerskih istina i morala.

Gatanje ili bajanje definira kao nedozvoljeno istraživanje budućnosti, koja se ne mora ostvariti. Ako se do nekog učinka dolazi uzročnom spoznajom, onda to nije gatanje nego umijeće.

Pod zazivanjem duhova podrazumijeva zazivanje zlih duhova da se ispunje naše želje.

Svetogrđe – smatra da su to uvrede Boga i Bogu posvećenih stvari...

Augustin optužuje astrologe kad pomoću slika izvode čarolije i tako postignute učinke proglašavaju djelom nebeskih sila.

Kažotić jasno propovijeda, naviješta blage vijesti. Umoren je u Luceri i odmah nakon pokopa ljudi su ga smatrali svecem.

Od 1700. papa Inocent XII odobrava javno štovanje Augustina Kažotića. Kažotićev život i predani sud nisu ostali nezamjetljivi kod vjernika. O njegovoj učenosti i svetosti pišu mnogi suvremenici i kasniji pisci.

Godine 1986. utemeljena je Zajednica apostolskog života bl. Augustina Kažotića.

Svjedoci smo milosnih uslišanja po zagovoru blaženog Augustina Kažoti-

ća, s kojim je javnost upoznata preko glasila «Blaženi Augustin Kažotić». Augustinovo i naše vrijeme imaju puno sličnosti te nam je radi toga on veoma blizak. Nakon prestanka rata predstoji obnova hrvatskog naroda u duhovnom i materijalnom smislu. U toj korjenitoj obnovi uzor imamo u učenom trogirskom dominikancu i zagrebačkom biskupu, koji je svim silama nastojao ukloniti ili bar umanjiti bijedu, zalažući se za sveopći preporod vlastitog naroda.

Trebali bismo zdušno i sa svom sviješću slijediti primjer blaženog Augustina Kažotića, sveca i čovjeka koji je u povijesti hrvatskog naroda i Crkve ugradio sav svoj svetački život i rad.

Kristijana Banić, vjeroučiteljica

Franjo kardinal Kuharić

(1919-2002)

Rođen je 15. travnja 1919. u Pribiću, a za prezbitera je zaređen 15. srpnja 1945, u teškim vremenima za Katoličku Crkvu Hrvata.

Za biskupa je zaređen 1964. za vrijeme II. Vatikanskog koncila, a to je bilo vrijeme kada se katolička Crkva otvarala svijetu. Godine 1970. Franjo Kuharić imenovan je za zagrebačkog nadbiskupa. Kardinal je postao 1983, tada ga je Papa Ivan Pavao II. uvrstio u kardinalski zbor. Umirovljen je 5. srpnja 1997, a službu zagrebačkog nadbiskupa preda je mons. Josipu Bozaniću 4. listopada 1997. Sedamdeset i peti apostolski nasljednik prvi je učitelj vjere u mjesnoj Crkvi. Neumorno je propovijedao u svim dijelovima Zagrebačke nadbiskupije, ali i izvan njenih granica, pa i izvan domovine. Osobito je rado pohodio hrvatske vjernike na svim kontinentima. Kardinal Kuharić bio je jako zaokupljen čovjekom. Želio mu je dobro ne samo na Zemlji nego i u vječnosti.

Živeći otvorena srca i otvorenih očiju svoje doba, kardinal Kuharić neumorno je i proročki otkrivao prave vrijednosti, pravu istinu i pravi put čovjeka.

Bio je svećenik i čovjek osobne duboke zdrave pobožnosti, osobito molitve. Redovito je molio kronicu i meditirao nad tekstovima Sv. Pisma. To je prakticirao cijeli svoj život unatoč brojnim obavezama. Slobodno vrijeme bi koristio za čitanje najkvalitetnije duhovne literature. Propovijedi nikad nije čitao, a one su uvijek odisale duboko misaonošću, duhovnošću, uvjerljivošću i jasnoćom evanđeoske istine.

Blagopokojni kardinal bio je svećenik i biskup duboke osobne i proživljene vjere, koju je svjedočio jasnoćom svojih stavova, uvijek na strani Božjoj, u obrani Evandjelja i Crkve, kao i svog naroda, braneći pravdu, život, moral i istinu o apostolskoj Božjoj istini. Zastupao je i branio kršćanska načela na svima područjima nacionalnog, crkvenog, društvenog, obiteljskog i osobnog života.

Stoga ga je hrvatski narod prih-

vatio kao simbol domoljublja i zdravog života. Kardinal je često odlazio u posjete bolesnicima, posjećivao je branitelje i ranjenike.

Bio je strpljiv čovjek koji je opraštao, ali je i od naroda tražio da oprašta i moli.

Bio je i velik karitativac te je istinski živio Isusovu poruku: «... neka ne zna lijeva, što čini desnica.»

Svoju je mirovinu dijelio s onima, koji su god zakucali na vrata njegova dobrog i darežljivog srca. Na srcu su mu bile i obitelji sa mnogobrojnom djecom. I njima je svesrdno pomagao, dajući i zadnju

kunu iz ladice svog radnog stola. Često je znao reći: «Nije dobro potrebnima dijeliti puke fraze i suosjećati s njima, nego im to treba i djelima pokazati, tj. da smo s njima i da razumijemo njihove tegobe, bile one financijske, bilo neke druge.»

Do svog umirovljenja bio je kancelar Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, te je mudro i odlučno stajao iza tog fakulteta u teškim i prijelaznim vremenima hrvatske demokracije.

Bio je nadbiskup koji je uvijek imao vremena za ljude. Primaio je ljude različitih uvjerenja i pogleda na svijet i za svakoga je imao poneku riječ, koja bi ostala u «srcu». Njegovo rodoljublje nije bilo isključivo već je podrazumijevalo čovjekoljublje, poštujući svjetonazorsko opredjeljenje čovjeka.

Ljudi su ga spontano prihvaćali, ne zbog toga što ih je fascinirao svojim riječima i obećanjima, već zbog toga što su mu jednostavno vjerovali.

Po čemu ćemo ga posebno pamtiti? Bio je pastir koji nije okupljao samo stado Crkve koju je posjedovao, nego je bio pastir cijelog hrvatskog naroda. Dostojanstveno i hrabro je govorio istinu i onda kada je to bilo uistinu opasno. S puno ljubavi je govorio mladima, te o njihovom životu i potrebi da sačuvaju čistoću i dostojanstvo. S puno ljubavi se obraćao i obiteljima jer je i sam bio iz brojne obitelji. Bio je trinaesto dijete. Znao je da hrvatski narod ne može opstati bez obitelji. Također je imao divne propovijedi, obično nadahnute mislima Sv. Pisma, nad kojim je jako često meditirao. Kako se još 1997. povukao u mirovinu i nakon toga se jako malo pojavljivao u javnosti,

srca mnogih ljudi ispunila je tuga, kada su čuli vijest da je Kardinal blago u Gospodinu preminuo 11. ožujka. Od tada su evo već prošle dvije godine, ali Kardinalova ljubav za nas ostavila je vidljive tragove i u Crkvi, i u obitelji, i u društvu.

Neka počiva u miru!

Kristijana Banić,
vjeroučiteljica

Branimir Štimac, svećenik

U nedjelju 28. prosinca 2003. u 82. godini života i 56. godini svećeništva umro je u Svećeničkom domu u Zagrebu Branimir Štimac, svećenik, koji je službovao u Požeškoj biskupiji, a rodio se u našoj župi Jastrebarsko, 8. kolovoza 1922. u Cvetkoviću, od oca Antuna i majke Franciske rođ. Štimac. Pučku školu polazio je u rodnom Cvetkoviću, a potom Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu, na kojoj je položio ispit zrelosti 1942. Stupio je u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu 1943. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu završio je studij teologije od 14 semestara te ga je 29. lipnja 1948. zagrebački pomoćni biskup dr. Franjo Salis – Seevis zaredio za svećenika.

Kao kapelan službovao je 1949. u Visokom, 1950. u Svetom Ivanu u Zagrebu, otkud je te iste godine otišao u vojsku i ostao do listopada 1951, kad je ponovno nakratko bio kapelan u

Visokom. Od studenoga 1951. pa do 1953. bio je kapelan u Mihovljanu, da bi od 1953. do 1955. bio kapelan u Oriovcu, gdje je u travnju 1954. nakratko bio i privremeni upravitelj župe. Iz Oriovca je 1956. godine otišao u Plešivicu kao upravitelj župe, odakle se te iste godine ponovno vratio za upravitelja župe u Oriovac. Te iste 1956. godine na nekoliko mjeseci privremeno mu je bila povjerena i uprava župe Nova Kapela, dok je župnik Augustin Kralj bio u zatvoru. Godine 1967. bio je imenovan župnikom u Oriovcu i kao takav je djelovao u toj župi sve do ljeta 1993. Njegovom zaslugom osnovana je 1967. župa Lužani, a 1993. župa Brodski Stupnik, koju je nakon četrdeset godina boravka u Oriovcu preuzeo kao prvi upravitelj u ljetu 1993. i vodio je do svog umirovljenja u siječnju 1996. Otada do svoje smrti živio je u Svećeničkom domu u Zagrebu. Bio je svećenik vjeran

svome poslanju, požrtvovan u pastoralnom radu, trajno vezan za knjigu i učenje stranih jezika, neupitne duhovnosti i jasne crkvenosti.

Sprovod je bio u njegovoj rodnoj župi Jastrebarsko. U cistercitskoj crkvi sprovodnu misu predvodio je požeški biskup dr. Antun Škvorčević uz koncelebraciju dvadesetak svećenika, među kojima su bili župnici župa u kojima je on službovao: Mirko Roginić iz Brodskog Stupnika i Zvonimir Marjanović iz Oriovca, zajedno s brojim vjernicima i svećenicima jaskanskog dekanata. Na misi je pjevao Župski crkveni zbor sv. Nikole Jastrebarsko.

Nakon toga sprovodna povorka krenula je iz cistercitske crkve prema groblju u Cvetkoviću, gdje je ukopan u obiteljsku grobnicu.

Preuzeto iz Glasa koncila, broj 2 (1542), godište XLIII.

DOGAĐANJA U ŽUPI

Obiteljska zajednica

«Crkva je plodna zemlja, bogata velikom raznovrsnošću. Pogledaj tu, proljetne pupoljke djevičanskog života. Pogledaj tamo, kao u nekom vrtu, teški plodovi udovištva. Pogledaj napokon žetvu Crkve, koja ispunja spremište svijeta preobilnom ljetinom bračnoga života i muljače Gospodina Isusa, koje se prelijevaju trsovim sokom. Gledaj kako su preobilni plodovi ženidbe življene u punoj vjernosti.»

Ambrozije

Dragi župljani!

S radošću možemo reći da u našoj župi postoje bračni parovi, koji su odlučili biti plodne mladice na trsu Gospodinova vinograda. To znači, da je naša obiteljska zajednica započela sa radom i do sada održala nekoliko susreta. Prve «mladice», koje su odlučile i same biti plodnije i svojim «sokom» bračnog života obogatiti svoje bližnje, smo mi parovi – «vikendaši» - članovi Hrvatske zajednice bračnih susreta. Za kratko vrijeme nas već ima 9 parova, a uz nas su

još župnik Stjepan Rožanković i č.s. Paula Puzjak. Pridružili su nam se i neki parovi koji nisu vikendaši. Kao što je utvrđeno ustrojstvom zajednice susreti imaju molitveni i radni dio, a završavaju druženjem. Okupljamo se jednom mjesečno, osim ako ne iskrsne radostan trenutak, koji želimo međusobno podijeliti. Krenuli smo uz riječi: «Gdje su

dvoje, ili troje u moje ime...» i nije nam žao. Svaki brak i svaki bračni drug ima svoje vrijednosti i posebnosti, koje je vrijedno podijeliti s bližnjima. Tako ćemo se međusobno obogaćivati, više uvažavati, međusobno po-

magati i tako pomagati stvaranju stabilnije bračne i obiteljske zajednice u župi.

Dragi naši bračni parovi, bez obzira koliko bračnog staža imali, uzmite si malo vremena za sebe i dodite, pridružite nam se, zajedno ćemo veselije, kvalitetnije i konkretnije...Ne možemo govoriti o kvaliteti obiteljskog života, ako mi – bračni par – koji smo temelj obitelji nismo stabilni, čvrsti, sigurni i ne ljubimo se onakvom ljubavlju kakvom nas On ljubi.

Zato dodite! Pogledajte! Ostanite!

I na kraju, u stvari na početku, bio vam blagoslovljen i sretan Uskurs u svakom djeliću vašeg života!

Uz ove Salomonove riječi s radošću vas pozdravljam i još jednom pozivam da nam se pridružite.

«Dao si svoje srce Gospodine, svojim vjernima, nikada neće biti neaktivno i besplodno... Tvoj pečat je znak, njime su označena tvoja stvorenja.»

Smiljana Popović

VIJESTI IZ KAPELANIJE SVETI SEBASTIJAN

Susret direktora papinskih misijskih djela 12. veljače 2004. godine obilježen je koncelebriranim Svetom Misom .

Euharistijskim slavljem 16. veljače 2004. započeo je izobrazbu 28.naraštaj TDI i 11. naraštaj VDI. Vojni kapelan održao je uvodni sat sa svakom skupinom gdje je polaznicima predstavljena kapelanija isadržaji koje kapelanija nudi.

**p. Ante Vukoja
(vojni kapelan)**

KONCERT MIROSLAVA ŠKORE U DVORANI OŠ JASTREBARSKO

Koncert je održan 22. 01. 2004. u 20,00 sati u sportskoj dvorani OŠ "Ljubo Babić" u Jastrebarskom. Koncert je imao dobrotvorni karakter. Naime, M. Škoro poklonio je svoj koncert za izgradnju vojne kapelice Sv. Sebastijan.

Ovogodišnja proslava Sv. Sebastijana, zaštitnika vojne kapelanije Dočasničke škole 20. 01. 2004., bila je tako koncipirana da smo slavili dan kapelanije u tri dana:

1. dan (19. 01 04.) bila je duhovna obnova za sve članove kapelanije. Voditelj je bio p. Mijo Nikić, a tema je glasila: " Ljubav i praštanje u međuljudskim odnosima". Oni koji su bili na predavanju i bili sudionici kratke diskusije bili su potaknuti da i sami nešto čine na tom planu.

2. dan (20. 01 04.) proslave dana kapelanije, protekao je u svečanom slavlju sv. Mise koju je predvodio gen. vikar mons. Josip Šantić zajedno sa se-

dam svećenika koncelebranata. Pod sv. Misom pjevao je zbor župe Sv. Nikole – Jastrebarke i operna pjevačica Valentina Fijačko. Nakon euharistijskog slavlja bio je kratki koncert operne pjevačice Valentine.

3. dan proslave (22. 01. 04.) bio je dobrotvorni koncert Miroslava Škore .

Koncert je bio izuzetno dobro osmišljen i izveden, popraćen ovacijama brojnog gledateljstva. Smatram da su se posjetitelji dobro odmorili, raspoložili i dobro djelo učinili. Još jednom bih se zahvalio gospodinu Miroslavu Škori kao njegov nekadašnji kapelan i vjeroučitelj!

Svim Jaskancima, gradskom poglavarstvu, radiju Jaska kao i župniku i njegovim suradnicima veliko i iskreno HVALA!

Sveta Misa kojom se obilježilo završetak 27. naraštaja Temeljne dočasničke izobrazbe i 10. naraštaja Više dočasničke izobrazbe služena je 04. veljače 2004. godine.

Biblijska grupa

Svi koji osjetite potrebu za razumijevanjem Božje riječi, koja nam je kao blagodat s neba zapisana u Svetim knjigama Biblije, pridružite nam se i provjerite, nije li upravo ova zajednica Vaš put shvaćanja Božje riječi, upućene svakom pojedincu ponaosob.

Želite saznati: - što je Biblija?

- kako se čita?

- razmatranje tekstova

- posadašnjenje teksta

za ovo naše vrijeme

Dodite svaki petak u 20 sati!

Kako smo proslavili Stepinčevo

Dana 10. veljače 2004. proslavili smo spomendan blaženog Alojzija kardinala Stepinca. Za njegov dan pripremili smo se trodnevnicom. Razmišljali smo o Božjoj riječi, što ju je nama svima blaženi Alojzije Stepinac ponudio u svojim propovijedima. Ostati vjran Bogu i svetoj Crkvi Katoličkoj, voljeti svoju domovinu Hrvatsku, za nju se moliti i čuvati je, za nju se založiti... I ako nam sve oduzmu, ostaju nam ruke, koje možemo u svakom trenutku sklopiti i zaufano dići k Bogu molitvom, za sve ljude koji trpe, koji su potlačeni i bespomoćni, koji su stari i nemoćni, za one koji ne znaju činiti dobro, koji mrze i Crkvu i naš na-

rod hrvatski. On je bio vjran Bogu te kao da nam i danas govori riječima knjige Otkrivenja: «Ostani vjran do smrti i dat ću ti krunu života» (Otk 2,10). Vjernost do smrti! Vjernost koja ne zna pogađanja. Tako vjerni mogu biti samo ljudi, koji su usidreni u Bogu, koje ne ljuljaju vjetrovi povijesti, vjetrovi taštine, vjetrovi nevjere, vjetrovi časti.

Molimo Gospodina da nas po zagovoru blaženog Alojzija Stepinca čuva u vjeri, vjernosti Bogu i Crkvi, čuva naš hrvatski narod i oslobodi od svih zala unutarnjih i vanjskih!

Ne prestanimo moliti! Naš narod je potreban jakog zagovora pred Gospodinom. Imamo svetih ljudi, koji su kod Gospodina, ali mi ovdje i sada trebamo

sklopiti ruke, uzeti krunicu i vapiti Bogu za veliku pomoć, koja može održati narod, zaustaviti umiranje. Biti složni i ustrajni u molitvi i dobrim djelima... Zahvaljivati Bogu za život i primati i odgajati nove živote, da nam Domovina ne ostane pusta i prazna...

Molimo s blaženikom:

«Obećajemo da ćemo ti ostati vjerni i iskreni štovatelji, vjerni dok budu žuborili potočići naši, šumile rijeke naše, dok se bude pjeno lo sinje more naše. Vjerni dok se budu zelenile livade naše, dok se budu zlatile njive naše, dok se budu sjenile tamne šume naše, dok bude mirisalo cvijeće Domovine naše.»

Blaženi Alojzije Stepinac, moli za hrvatski narod!

s. Paula Puzjak

I u kapeli Sv. Mirka u Cvetkoviću održana je trodnevnicom. Članovi Molitvene zajednice Bl. A. Stepinca okupljali su se u svojoj kapeli i kroz tri dana posebno su upućivali molitve svom zaštitniku.

Prve večeri, u subotu, imali smo klanjanje Presvetom. U tišini srca s mislima na muku Isusa Krista i našeg Blaženika, preporučili smo im sve svoje potrebe, boli i teškoće.

U nedjelju smo se okupili prije Sv. Miše te uz Otajstva krunice svjetla i Molitvu Bl. A. Stepinca, uputili svoje molbe i zahvale za uslišane molitve.

Trećeg dana smo uz krunicu i razma-

tranje Oca Pradela i Molitvu Bl. A. Stepinca završili svoje trodnevno okupljanje.

Posebno se molilo za naše obitelji, naše mlade, za svećenička i redovnička

zvanja te svako dobro u našoj domovini. Svaki susret smo započinjali i završavali pjesmom, posvećenom Bl. A. Stepincu. U srcima je vladalo zadovoljstvo, a u duši mir, što smo i uoči ovog Stepinčeva mogli zahvaliti Bl. A. Stepincu na uslišanim molitvama i uputiti mu nove molbe, nove vapaje za pomoć. Na sam blagdan Stepinčeva mnogi članovi naše Molitvene zajednice hodočastili su u Krašić ili u Katedralu.

Dragi naši čitatelji i župljani, svi koji još niste članovi Molitvene zajednice Bl. A. Stepinca, pridružite nam se, da se zajedno molimo našem Blaženiku i da molimo jedni za druge!

Mira Grdiša

25. obljetnica braka – 10. II.

Ljubica i Zdravko Novosel proslavili su 10. veljače 2004. 25. obljetnicu braka. Zdravi, sretni, vjerni Bogu i jedan drugom, zahvalili su Bogu za taj radosni dan. Obnovili su svoja obećanja

i svoju ljubav okrunili s dvoje djece, Anom i Zdravkom. Čestitamo!

Neka se i drugi odvaže Bogu zahvaliti i ljubav obnoviti!

s. Paula Puzjak

Gospa Lurdska - II. svjetski Dan bolesnika

Gospa Lurdska – u našoj Crkvi u malom kutu špilja – Gospa Lurdska. Kod nje ima uvijek molitelja, mladih i starih. Svatko moli svoju molitvu. Gospi govori svoje jade, muke, patnje, preporuke, zahvale. Uz Dan bolesnika pozvani su svi župljani da omoguće svojim starijim i bolesnim doći u Crkvu. Okupio se lijepi broj Isusovih izabranika – bolesnih i starih, osamljenih. Pristupili su sakramentu sv. ispovijedi kako bi čista srca mogli slaviti Isusovu gozbu ljubavi – sv. Misu. Da bi mogli primiti u svoje srce Isusa – kruh s neba, manu – koji nam se daje da ojačani duhom možemo dalje nositi za Isusom svoj križ života, do velikog dana, susreta s Gospodinom na pragu vječnosti. To nam i Isus nudi sebe, da možemo sa psalmistom reći: «Pa da mi je i dolinom smrti

proći zla se ne bojim, jer ti si sa mnom» (Ps 22).

Radosni i nahranjeni kruhom nebeskim, pomazani sakramentom bolesničkog pomazanja... Okrijepljeni Božjom Riječi u sv. Misi, koju je služio naš župnik Stjepan Rožanković i župni vikar Zoran Grgić, svi su pozvani u vjeronaučnu dvoranu da tamo okrijepe i svoje tijelo, hranom za koju se pobrinuo gospodin župnik, a da bude i veselo kao u mladim danima, pobrinuli su se «penzići», naši dragi tamburaši pod vodstvom gospodina Stanka Filkovića.

Neka Gospodin blagoslovi naše druženje, da radosna srca s molitvom i pjesmom na usnama slavimo Gospodina i idemo u susret Uskrsu.

s. Paula Puzjak

I u našoj župi slavili smo Gospu Lurdsku. Bilo je lijepo. Crkva je bila puna naroda, zdravog i bolesnog. Svi smo došli da damo hvalu Mariji, ali i da ju molimo s puno nade i vjere da usliša naše molbe.

«O Marijo mila mi sada smo tuj, usliši nam molbe daj vapaj nam čuj.»

Mislim da su ovi stihovi bili u mislima svih prisutnih. Bolesni su molili da ozdrave ili da se bar ublaže njihove tegobe. Zdravi su pak imali mnogo drugih razloga za vapaj u ovom našem svijetu. Svi smo molili našu zagovornicu da nas preporuči Isusu. Tko ne moli majku u svim nevoljama? Zna ona sve naše potrebe, ali naša je dužnost da joj se utječemo i molimo.

Tko je bio u Lurdu, mogao je vidjeti s koliko ljubavi i predanosti dolaze bolesnici. Kolike majke dovođe svoju djecu, a vodi ih nada i vjera da će se uslišati njihove molbe – mnoge su i uslišane.

Kako je lijepo biti s Marijom. Mi smo također bili s njom. Lurd je bio u nama pozdravljajući ju s pjesmom «Zdravo, zdravo, zdravo, o Marijo!»

Poslije misnog slavlja i bolesničkog pomazanja, okupili smo se u vjeronaučnoj dvorani gdje je pripremljen

domjenak. Uz glazbu tamburaša zaboravi se na brige i boli, a srce se otvori. Osjećala se radost barem na trenutak, pogotovo ako se završala pjesma iz čije mladosti.

Tu su se sreli stari znanci i razmijenili koju riječ iz prohujalih dana, sigurno su govorili i o prilikama kako im je sada, koga imaju, mogu li još što raditi ili su samo slušali i promatrali. Pa zar nisu takvi susreti korisni?!

Razišli smo se sigurno zadovoljniji za lijepo ispunjen dan, u nadi da ćemo se sresti i dogodine.

Pa zar to nije Lurd? Hvala ti Marijo! Koji se k Tebi utječe, utjehu pravu naći će...

Darinka Filković

Župski pjevački zbor (Zbor) djeluje već više od 16 godina. Kroz to vrijeme okupljao je, i još uvijek okuplja vjernike voljne darivanja vlastitog vremena i volje pjevanju crkvenih i inih djela. Danas Zbor broji tridesetak članova pod umjetničkim vodstvom č. s. Paule Puzjak.

17. veljače 2004. održana je redovita Godišnja skupština Zbora, koja je ove godine bila i izborna. Tako su u Upravni odbor izabrani Zvonimir Bajda, Jelena Crnković, Josipa Crnković, Vesna Fabijanić, Ana Novosel, Vladimir Sirovica, Maja Strmečki, Marijan Vic te Ivica Vlašić. Župnik vlč. Stjepan Rožanković

je član Upravnog odbora po dužnosti. Za predsjednika Zbora izabran je Ivica Vlašić, za dopredsjednicu Josipa Crnković. Blagajnicom je imenovana Maja Strmečki, a tajnikom Marijan Vic. Statutom Zbora predviđen je i izbor i djelovanje Nadzornog odbora u koji su izabrani Danica Boričević, Marijan Klemenić (predsjednik) te Jasminka Vic.

Pozivamo one koji su primili od Boga dar lijepog pjevanja da uzvrate uzdarjem svog slobodnog vremena pa za-

jedno s nama slave Gospodina u lijepoj liturgijskoj pjesmi. Probe i druženja su svakog utorka i četvrtka.

s. Paula Puzjak

HODIMO U NOVOSTI ŽIVOTA

Nadbiskupijski križni put mladih (Jastrebarsko i okolica, 13. ožujka 2004)

Početak ovoga križnog puta bio je predviđen u Krašiću, rodnome mjestu Blaženoga Alojzija Stepinca. Mladi iz Jaske krenuli su veselo autobusima put Krašića u 7 sati. Od samoga početka pjesma i veselje... Budući da Krašić nije daleko, brzo smo stigli do prve postaje – Krašića. Ispred župne crkve u Krašiću dočekalo nas je mnoštvo mladih iz Karlovca, Draganića, Velike Gorice, Duge Rese... i naši domaći iz okolnih sela. Čaj, kava i svježa peciva

ostavljali su dojam da je pred nama doista jedan nadasve zanimljiv dan. U krašićkoj smo crkvi izmolili molitvu za zagrebačku biskupiju i Crkvu hrvatsku, od župnika primili blagoslov te laganim tempom krenuli put Pribića. Sljedeća je postaja bila na samome ulasku u Pribić, gdje se na malom «jezeru» nalazi grkokatolička crkva sv. Blagovijesti, a u sklopu svega toga je i manji kompleks iz vremena hrvatskoga narodnog preporoda. U Pribiću

smo posjetili i crkvu sv. Siksta, jedinu u Hrvatskoj koja nosi naziv sv. Siksta (Siksto II. Mučenik). Pribićki nas je župnik upoznao s povijesnim činjenicama vezanim uz crkvu, te je istaknuo kako je upravo u njoj bio kršten kardinal Franjo Kuharić. No, od svih riječi ipak su najveći dojam ostavile one koje odaju poruku da svatko od nas ima važnu ulogu u životu, a kako će ta uloga biti odigrana, ovisi o svakome od nas pojedinačno. Na križni smo put išli, između ostaloga, sa željom da još jače doživimo ljubav Boga, a to znači da osjetimo ljubav jedni prema drugima, da osjetimo da je još uvijek dobrota ta koja je najjače oružje u kaosu današnjice. I upravo su to naše uloge čiji je «scenarij» ispisao naš Gospodin. Ljubiti druge, biti dobar, pravedan, pošten, iskren, vjerovati – tada sam snažan, i tada sam vrijedan! I jedina zadaća koju imamo, jest pridržavati se danih nam uloga i održavati njihovu vrijednost, i učiniti je trajnom.

Put se nastavlja prema crkvi Majke Božje Dolske (IV. postaja), crkvi koja je značajna po tome što je papa Inocent IV. (1352 – 1362) dao oprost onima koji pohode tu crkvu. Znamo da na IV. postaji svog križnog puta Isus susreće svoju Majku, Majku, koja «sim-

IX. postaja, te ona na kojoj Isus treći put pada pod križem. Svatko od nas nosi svoj križ, svatko od nas ima svoje padove, ali svaki taj pad zapravo je naša pobjeda i oznaka puta koji vodi jedino naprijed i prema vrhu.

Crkva Blažene Djevice Marije Snježne u Volavju bila je naša X. postaja, koja nam je poručila da je naša vjera ta na koju bismo se trebali osloniti, te nas poziva da prihvatimo vrijednosti koje nam Krist nudi, a jedna od tih vrijednosti jest i ovaj križni put. Uskoro smo i nadomak Jaske, u kojoj su nam preostale još četiri postaje: XI. kod cvetkovačkoga groblja, XII. kod cistercijskog samostana te posljednje dvije u crkvi sv. Nikole, gdje se održalo i misno slavlje, nakon kojega je uslijedila večera u jaskanskoj vojarni – tradicionalni vojnički grah i kobase.

Što reći? Iako se sunce non-stop pokušavalo probiti kroz oblačno nebo, ovaj je križni put itekako bio osunčan i vedar. Zbog čega? To pitanje neka ostane otvoreno za svakog čitatelja. Ono što je potrebno spomenuti, jest to da smo spoznali smisao kršćanstva: «Božja dobrota i ljubav, darežljivost i praštanje, ljudima svih rasa i jezika i svih usmjerenja...» Ne zaboravimo: svi smo jedan, Božji narod, narod u kojemu je svatko od nas potreban svakome, narod u kojemu su najosnovnija načela ljubav i vjera!

**Maja Fazlić
Marina Bastašić**

bolizira sve majke i očeve ovoga svijeta», koja nas upućuje da budemo oslonac svojoj djeci, ali moramo biti oslonac i jedni drugima...

Put polako postaje onaj pravi: nastavkom puta prema Slavetiću počele su i prve uzbrdice. Kolona se malo produžila, ali smo se ipak svi na vrijeme skupili u slavetičkoj crkvi sv. Antuna Pustinjaka, u kojoj su još dan-danas u funkciji orgulje iz 1911. To je bila V. postaja, na kojoj smo se najduže zadržali, tzv. postaja prijateljstva, na kojoj smo shvatili da, iako je svijet danas pun lažnih prijatelja, oni prijatelji koji su pronadani u Bogu i od Boga ipak su najvredniji. Iako ih je možda malo, oni postoje i nemojmo čekati da ih spoznamo samo u nevolji, jer Božja su vrata neprestano otvorena, prema svakome. Nakon sat vremena provedenih u Slavetiću, uz pjesmu, jako dobro kuhano vino, slance i nezaobilazne krafne, polako krenusmo put Brebrovca, koji je znatno usporio put, jer čovjek jednostavno mora zastati i živjeti nekoliko minuta sa čarima prirode koje pruža okolni krajolik. Slijedila je tzv. postaja šutnje, VI. postaja – Veronika pruža Isusu rubac – postaja na kojoj je izrečena rečenica: «Trenutak utisnut u vječnost...» Rečenica koja nosi bezbroj značenja u sebi, ali ipak ono najosnovnije raspoznalo se na ovome križnom putu – sati hodanja, ali neprocjenjivo vrijedan trenutak zajedništva, ljubavi, radosti, zajedničkoga jezika, sjedinjenja s Bogom i Božjom riječi, duboko utisnut u našu vječnost. Iako već pomalo umorni,

stigosmo i do VII. postaje, kapelice Josipa Radnika u Brebrovcu. Na VII. postaji svog križnog puta Isus drugi put pada pod križem, ali je ponovo smogao snage podignuti se, jer znao je da nije sam – naša smo snaga Bog, mi i naši bližnji. To je bila postaja na kojoj smo obnovili i još jednu snagu – snagu za krenuti dalje. Ponovo gitara, pjesma, korak po korak i Petrovina, naša VIII. postaja: «Prihvaćas li one koji su drugačiji?» Upamtimo: među nama nema onih koji su drugačiji, i svi smo mi jedna zajednica, kojoj je najpotrebnije da diše velikodušnošću, dobrotom, ljubavlju, plemenitošću, jer samo na taj način obogaćujemo sebe i svijet. Na pola puta Volavje - Petrovina zastali smo pred pilom – naša

Zaručnički tečaj

Priprava zaručnika za brak održala se u našoj župi kroz 5 dana, od 23.-27. veljače. Sudionici su bili iz jastrebarskog dekanata. Voditelj tečaja je bio pater Jure Bosančić. Slijedeći zaručnički tečaj bit će krajem rujna, odnosno početkom listopada.

Tribina

Pred oko osamdesetak posjetitelja u Domu Hv-a održali su u srijedu 17. ožujka 2004. g. pater Mijo Nikić i dr. Miro Jakovljević tribinu naslovljenu Vjera i duševno zdravlje.

U svojim izlaganjima, i pater Nikić, i dr. Jakovljević, željeli su naglasiti da je vjera preduvjet duševnog zdravlja. Milost dolazi od Boga, a milošću Božjom čovjek djeluje na tjelesnoj, psihološkoj, socijalnoj i duhovnoj razini, koje kada su integrirane u cjelinu čine zrelu osobu.

Koncert Zagrebačkog gitarističkog kvarteta

U četvrtak 18. ožujka 2004. održan je u našoj župnoj crkvi Sv. Nikole b. koncert Zagrebačkog gitarističkog kvarteta u sklopu ciklusa Glazbeni prsten Zagrebačke županije. Mladi komorni sastav, Darko Pelužan, Melita Ivković, Krunoslav Pehar i Tomislav Vasilj, predstavili su se Jaskancima interpretacijom djela Johanna Sebastiana Bacha, Samuela Barbera, Celsa Machada te Joaquina Turine. Mladi svirači oduševili su sve prisutne.

Koncert

Uskrсни koncert župskih zborova održat će se u Centru za kulturu 20. travnja 2004. g. u 20 sati. Pozivamo sve vjernike da svojim dolaskom uveličaju proslavu Isusova uskrsnuća.

Uskrсна torta

Biskvit crni: 10 jaja, 10 žlica šećera, 8 žlica oraaha, 5 žlica brašna, malo praška za pecivo
Istuci čvrsti snijeg, dodaj žumanjke, izmiješaj i lagano umiješaj orahe, brašno i prašak za pecivo. Od ove smjese ispeci dva tanka biskvita, okrugla ili četvrtasta po želji.

Biskvit žuti: 5 jaja, 5 žlica šećera, 5 žlica brašna, malo praška za pecivo
Istuci čvrsti snijeg, dodaj žumanjke i lagano umiješaj brašno i prašak za pecivo. Ispeci jedan biskvit.

Krema: 5 dl mlijeka, 4 žlice oštrog brašna, 25 dag margarina, 15 dag šećera u prahu, 4 žlice ruma
U malo hladnog mlijeka razmuti brašno i

ukuhaj u ostalo vrelo mlijeko, kuhaj uz miješanje dok bude dosta gusto. Ohladi - povremeno promiješaj da se ne naprave grudice. Dobro izmiješaj margarin i šećer, i dodaj u ohladenu kremu, dodaj rum i filaj tortu. Nareži voće iz kompota, možeš miješati po želji: ananas, breskve, marelice, višnje, itd.

Crni biskvit poprskaj sokom od kompota, premaži

kremom i poredaj voće, stavi žuti biskvit, poprskaj sokom, kremu, voće, pa crni biskvit poprskaj i tanko premaži kremom. Na tortu stavi janje. Oko janjeta i sa strane torte možeš posuti orahe i ukrašiti voćem.

Janje: 6 dag margarina, 10 dag šećera, 15 dag brašna, 1 jaje

0,5 praška za pecivo, limunova korica, malo ruma
Miješaj margarin, šećer i žumanjak. Kad je pjenasto izmiješano, dodaj mlijeko, brašno, prašak, rum, limunovu koricu i na kraju snijeg od bjelanjaka lagano izmiješaj i stavi u namazan i brašnom posipan kalup. Neka bude smjese do 2/3 kalupa. Peci oko 45 minuta na 175°. Kad je pečeno, nakon 2-3 minute izvadi iz kalupa i ohladi. Ukrasi janje bijelom kremom pa pospi kokosom ili ga ukraši šlagom. Zrncima kave napravi oči i njušku.

s. Mira Šašo

Ministranti

Ministrant je pozvan u župnoj zajednici služiti s određenom zadaćom, kako i sam naziv službe govori. Latinska riječ «ministrare» znači služiti. Kao što ministri u državi služe na dobro svih

biljno ponašanje, ukras je liturgije. Kao što brižno ukrašavamo oltar cvijećem i svijećama, tako je ministrant hvalospjev bogoslužja samom Bogu.

Dok gledam naše ministrante i imam susrete subotom te ministriranja kod oltara, sjetim se djetinjstva i ministriranja. Zamišljam kako bi izgledali obredi u Crkvi, po kućama, bez dragih minis-

čak i u suprotnom taboru...

Ministranti, ne sramite se ministrirati i kad ste stariji, nemojte se bojati doći blizu oltara i biti na pomoći svećeniku! Od ministranata se redovito «regrutiraju» budući svećenici. Sigurno da svi neće biti svećenici, ali činjenica je i da su gotovo svi svećenici bili nekad ministranti. Ima čak i nekih ateista i protivnika vjere, čak i progonitelja Crkve i vjere, a bili su u djetinjstvu ministranti. Ali ima i dosta velikana duha i vjere koji su bili ministranti, a danas su na visokim društvenim položajima. Zato, dragi dečki i cure, lijepo je biti ministrant, ali tek onda kad te ministriranje pozitivno mijenja, kad te čini boljim, tek onda si pravi ministrant...

Zapravo želim reći ovo: ako te tvoja služba učvršćuje u vjeri, ako te ona potiče da molitvu, ako preko nje počinješ bolje slaviti misu, postaješ bolji čovjek, onda ona za tebe ima i osobni smisao. Ministranti pripomažu da bogoslužje bude ljepše. Oni služe svećeniku, a samim time i Bogu. Ali, dragi ministranti, nije važno da vi besprijekorno ministrirate, a kad izađete iz crkve niste spremni pomoći drugima, ili ste drugima na sablazan i dajete loš primjer. Jer tvoja ministrantska služba je u suprotnosti sa svakidašnjim životom. Zapamtite, niste ministranti po onome što činite nego po onome što jeste. Zato ministrant kod svake Svete mise mora primiti Krista u sv. Pričesti. Da tako noseći Krista u sebi bude drugima, s onima kojima živi i susreće ih, Kristonosac, a biti Kristonosac znači živjeti u ljubavi, istini, pravdi, ljubiti bližnje, pomoći onome koji treba pomoć, sa svima biti u miru.

Želiš li biti takav ministrant? Dođi! Budi Kristonosac!

Žpk

Ministranti

Ministranti su mladi učenici koji pomažu svećeniku u službi Boga. Da bi

građana, tako je i ministrant službenik oltara. On je sudionik bogoslužja. Župna zajednica izabire i prihvaća ministrante između mnogo dječaka i djevojčica. Ministrant treba biti radostan i ponosan što je pozvan na tako uzvišenu službu. Bogoslužje je posebno slavljeno u čast samome Bogu. Biti u neposrednoj blizini Božjoj nije samo posebna čast nego je to i odgovornost. Sveta misa je najuzvišenija molitva, koju vjernici mogu prinijeti Bogu. Stoga se od poslužitelja oltara očekuje posebna pozornost i sabranost. Zato ministrant pozorno prati odvijanje obreda, moli se sabrano, dostojanstveno i pobožno se vlada.

Vladanje ministranata treba vjernike poticati na molitvu. Nikako ne bi bilo u redu da ministrant svojim ponašanjem i držanjem na bilo koji način ometa svećenika ili vjernike.

Ministrantsko odijelo, koje nosi ministrant, ne želi ga samo uljepšati kao osobu, već želi obogatiti liturgiju. Lijepo odjeven ministrant, uz svečano i oz-

tranata? Živi, razigrani, glasni, u ministrantskim odijelima različitih krojeva i boja, natječu se, a nekad se i guraju, tko će koju haljinu dohvatiti ili koju službu obaviti u liturgiji. Teško ih je ne-

kad smiriti i srediti prije izlaska iz sakristije.

Nevjerojatno, kako taj djetinjasti zanos nestaje uzrastom, često uz stid, pa se pomalo udaljuju od oltara i klupa, sve bliže vratima crkve, dok konačno ne iščeznu, pa se neki, nažalost, nađu

Ministranti na sastancima i uče

dokazali svoju vjernost, moraju dolaziti na sastanke i ministrirati nedjeljne mise. Mi ministranti imamo zadatke, prije, za vrijeme i poslije mise, koje dobrovoljno prihvaćamo. Prije i poslije mise molimo za sve ministrante, da nas čuva Bog, u školi, radu i igri. Za vrijeme mise pomažemo svećeniku u službi svete mise. Odjeveni smo u bijele haljine i nosimo raspela ovješena oko vrata kao prikaz naše mladosti i čistoće.

I mi u našoj župi imamo svog pomoćnika, Drageca, on nam pomaže dok oblačimo haljine i vežemo pojas, tako da izgledamo uredno.

Za redovite ministrante naša župna crkva organizira putovanja i izlete kao nagradu za vjernost u službi. Najveća nagrada za vjernost u službi Bogu zapravo je osjećaj mira i opuštenosti, koji

Ministranti u crkvi poslije probe

nas prati u našem životu, kao i mogućnost druženja u lijepom okruženju s

Ministranti uređuju okoliš

malima i velikima. Sretan sam što mogu biti ministrant i tako provoditi svoje vrijeme na lijep i koristan način uz Boga i zato pozivam da se što više mladih upiše u ministrantsku službu, a one upisane, neredovite, da postanu redoviti.

Matej Požega, 11 god.

Propao sam u zemlju od srama

Jednog dana u Jastrebarskom na nedjeljnoj misi bio sam poslužitelj oltara (ministrant), kao što sam i svake nedjelje. No, tu nedjelju dogodilo mi se nešto strašno. Kao što svi znate, poslužitelji oltara odjeveni su u bijele haljine, imaju križiče oko vrata i bijele pojaseve oko pasa. Ne znam da li znate, ali ima-

mo haljine različitih veličina. U crkvi, prije mise dok se oblačim katkad uzmem predugu, a katkad prekratku haljinu.

Baš tu nedjelju uzeo sam predugu haljinu. Nisam više imao vremena uzeti kraću, pa sam jako stegnuo pojas i haljinu povukao prema gore. Sve je bilo super, do trenutka kada mi je haljina pala prema dolje. Ja to nisam odmah primijetio. Kad sam krenuo da poslužim oltar, spleo sam se o haljinu i skoro pao na pod. Moji prijatelji gledali su me sa smiješkom na licu. Bilo mi je jako neugodno, jer sam mislio da svi u crkvi gledaju samo u mene. Kad je misa završila, razgovarao sam o tome s roditeljima. Oni su mi rekli da se to može svakome dogoditi i da me zbog toga ne treba biti sram.

Antonio Agostini, 2. d

Ušli u zajednicu Isusovih vjernika krštenjem :

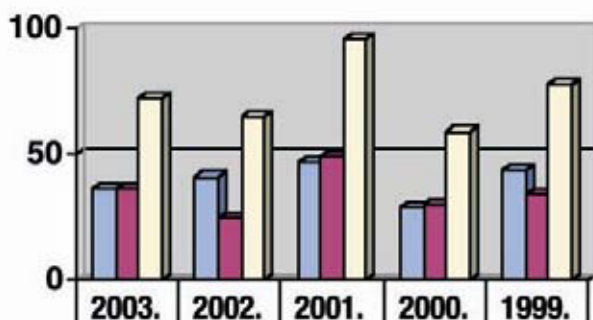
1. KLARA PETROVIĆ od Mladena i Melite
2. ANTONELA MADUNA od Gorana i Gordane
3. JOSIPA BAŠIĆ od Dalibora i Marijane
4. BARBARA GOLUB od Sandersa i Vanje

Vjenčani u ime Gospodnje

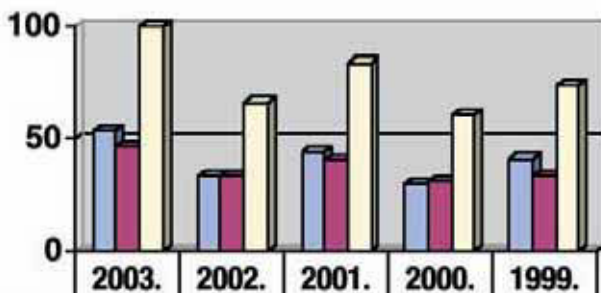
1. BOROJEVIĆ – GOLEŠIĆ
2. ŠIRANOVIĆ – KATOVČIĆ
3. FILIPOVIĆ – BUBANOVIĆ
4. PETRINAC – KOVAČEVIĆ
5. KATULIĆ - JELAŠ

Tablica krštenih

	2003.	2002.	2001.	2000.	1999.
Muški	36	41	47	29	44
Ženski	36	24	49	30	34
Svi	72	65	96	59	78

Tablica umrlih

	2003.	2002.	2001.	2000.	1999.
Muški	54	33	44	30	41
Ženski	46	33	40	31	33
Svi	100	66	84	61	74

Prešli u Očevo krilo :

1. MARIJA KLOPOVIĆ
2. NADA KOLARIĆ
3. JOSIP IVANČIĆ
4. ZVONIMIR RUKLJAČ
5. DRAGICA SAMARIN
6. TOMO VUČINA
7. STJEPAN VITKOVIĆ
8. JURAJ ROČIĆ
9. IVO ŠČULIJA
10. FRANCISKA MIOVEC
11. MILENKO PUPOVAC
12. ZVONIMIR HORVATINČIĆ
13. TOMO KUZMANOVIĆ
14. DRAGUTIN MALEŠIĆ
15. IVAN MAJOR
16. VINKO LOVRETIN
17. ŽELIMIR MAŽIĆ
18. MIRKO BAKŠIĆ
19. ŠTEFANIJA JURKOVIĆ
20. BOŽICA ZDELAR

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

RASPORED BOGOSLUŽJA

VELIKI ČETVRTAK, 8. TRAVNJA u 19 sati Misa Večere Gospodnje

- pranje nogu apostola
- prenos svetootajstva i klanjanje (Getsemanska ura)

VELIKI PETAK, 9. TRAVNJA u 17 sati početak obreda

- služba riječi
- klanjanje križu
- sv. pričest

VELIKA SUBOTA, 10. TRAVNJA u 20 sati Vazmeno bdijenje

- pred crkvom – blagoslov ognja
- služba riječi
- krsna služba
- euharistijska služba

Na Veliku subotu popodne blagoslivlja se jelo po našim selima kao znak novosti života koji nam donosi Uskrсни Gospodin:

1. BREZNIK u 15 sati, G. PAVLOVČANI u 15,30 sati, D.PAVLOVČANI u 16 sati, ZDIHOVO u 16,30 sati
2. DONJA REKA u 16 sati, HRASTJE u 16,30 sati, ČRNILOVEC u 17 sati, ČABDIN u 17, 30 sati
3. JASKA i CVETKOVIĆ imaju blagoslov na Uskrs pod misama u 7 sati.

USKRS, NEDJELJA 11. TRAVNJA

Svete Mise su u 7 sati (blagoslov jela), u 9 sati, u 10,30 sati s procesijom te večernja u 19 sati, a u Cvetkoviću u 7 sati.

USKRSNI PONEĐJELJAK, 12. TRAVNJA

Svete Mise biti će u 7,30; 9 i 19 sati u Župnoj crkvi, a u 10,30 u Samostanu, i u Cvetkoviću u 9,30.

DRUGA USKRSNA – BIJELA NEDJELJA, 18. TRAVNJA
Svete Mise biti će u 7,30; 9; 11 i 19 sati.

TREĆA USKRSNA NEDJELJA, 25. TRAVNJA
Svete Mise u Župnoj crkvi biti će u 7,30; 9; 11 i 19 sati.

ČETVRTA USKRSNA NEDJELJA, 2. SVIBNJA
Svete Mise biti će u 7,30; 9 i 19 sati. Pod Misom u 9 sati bit
će podijeljena Prva sv. pričest.

PETA USKRSNA NEDJELJA, 9. SVIBNJA
MAJČIN DAN

Svete Mise će u Župnoj crkvi biti u 7,30;9;11 i 19 sati. Pod
Misom u 11 sati bit će podijeljena Sveta potvrda.

SRETAN USKRS ŽELE VAM I NAŠI SPONZORI!

**Gradsko poglavarstvo grada Jastrebarsko
Velox - prozori i vrata**

**Dvor - plast vl. Krešimir Dvorski
Mladina d.d.**

**Kompa - san vl. D. Komazec
Kokot Agro d.o.o.**

**Foto atelier Jaska vl. Josip Grgas
Zdravstvena ustanova Ljekarne Bingula
Florijan d.o.o.**

**Centar za računovodstvo i financije d.o.o.
Konzum d.d.**

Pokopani je uskrsnuo!

Isus je bio pokopan šestoga dana, prije subote, na Veliki petak, o zalasku sunca. Sljedeću noć, dan subotnji i još jednu noć ostao je položen u grob. Trećega dana, odnosno ujutro prvoga dana nakon subote, uskrsnuo je. S pravom je ostao u grobu jedan dan i dvije noći, da bi svjetlost svoje jedine smrti pridružio tminama naše dvostruke smrti. Mi smo, naime, bili robovi duševne i duhovne smrti. On je za nas pretrpio jednu jedinu smrt, onu tjelesnu, te nas tako oslobodio od naše dvostruke smrti. Sjedinio je u svojoj jednoj smrti našu dvostruku smrt i umirući razorio ih obje.

Sv. Antun Padovanski

A dense field of yellow daisies with green foliage. The flowers are numerous and scattered throughout the frame, creating a vibrant and textured background. The lighting is bright, highlighting the yellow petals and the green leaves.

*Ako si otvoren
Bogu i bližnjemu,
u tvojem je srcu
uvijek proljeće*